

KURT MAHR

Šach celému vesmíru

Knihovnička Perry Rhodan 82

Přeložil Jaroslav Kuťák

Julian Tiffior si byl jist, že ty dva muže nikdy předtím neviděl. Byli mladí, poměrně nedbale oblečení a každý držel v ruce malý termozáříč, jehož ústí mířilo na Tiffiorovu hrud'.

Tiffior promýšlel situaci a docházel k závěru, že mu nezbývá nic jiného, než udělat, co po něm ti chlapíci budou chtít. Nebál se jich.

Nacházeli se uprostřed velkého města Terranie. Ulice, ve které byla restaurace, kde právě povečeřel, byla široká a prázdná. Pro chodce už bylo pozdě. Několik aut klouzalo po jednotlivých pásech, ale poměrně daleko od oken restaurace, aby pasažéři mohli vidět, co provádějí dva pouliční lupiči s uniformovaným mužem na okraji chodníku.

V tomto ohledu byla Tiffiova situace poměrně nepříjemná. Lokál byl poměrně málo obsazen už když jej opouštěl. Bude trvat dobu, než vyjde první host. Ale Tiffior prozatím považoval oba muže za malé lupiče, jakých se po Terranií potulovalo hodně. Sháněli peníze, kradli a mysleli si, že v okolí renomované restaurace najdou vhodnou oběť nejspíš. Jakmile by však plukovník Julian Tiffior zmizel, vesmírná flotila by vyhlásila poplach a policejní aparát by se pohnul takovým způsobem, že by dvojice lupičů musela dostat strach a rychle by mu vrátila svou bodu. Pokud ho do té doby nenapadne nic lepšího.

Když se jeden z těch dvou zeptal, zda mu patří šedivý vůz

parkující opodál, odpověděl naprosto klidně: „Ano, samozřejmě. Hezké auto, že?”

Jeho protějšek však neměl smysl pro humor. „Otevřte a nasedněte.” vyzval ho a jednoznačně zamával rukou, ve které držel zbraň. „Dozadu!”

Tifflor se ani nehnul.

„Já jsem plukovník,” řekl suše. „A vy jste nějaká vyšší hodnost, že mi můžete dávat rozkazy?”

Toho druhého si příliš nevšímal. Proto jenom zaslechl dva rychlé kroky a potom pocítil ránu do hlavy. Zapotácel se a málem spadl. V poslední chvíli ho však popadly silné ruce a udržely ho na nohou. Jako z veliké dálky slyšel, jak rozčilený hlas říkal: „Nemáme rádi blby fóry. Udělejte, co se po vás chce.”

Tifflor už nepochyboval. Musel si dát pozor, těžko by se ubránil, kdyby ho zmlátili do bezvědomí. Uvolnil se ze sevření a vykročil k autu. Pomocí šifrového klíče otevřel elektronickou zábranu dveří a motoru, nastoupil zadními dveřmi a posadil se.

Udělalo mu to dobře. Rána byla velice tvrdá a Tifflorovi se řádně motala hlava.

Jeden z gangsterů se posadil vedle něj. Druhý se posadil za volant a nastartoval vozidlo. Namířil si to přímo k nejrychlejšímu pruhu, který byl umístěn uprostřed široké ulice a přenechal pak vozidlo automaticce. Nezvolil žádný jízdní program. To znamenalo, jak Julian Tifflor pochopil. Že cíl je velmi vzdálen, pravděpodobně dokonce mimo město.

Pokoušel se vyzpovídat muže vedle sebe. Nejdříve kladl přímé otázky, ale když nedostával odpovědi, pokoušel se ho popichovat. Muž však byl obměn proti jakémukoliv způsobu psychologické taktiky. Zůstal němý jako ryba.

Tifflor uvažoval, jaké má šance nepozorovaně vytáhnout zbraň, - kterou nosil pod uniformou. Pokusil se pohnout, ale muž vedle něj sebou trhl, namířil mu zbraní přímo do obličeje a vysvětlo-

val: „Klidně nechte ruce v klíně, pane. Víme velmi přesně Jaký mají uniformy flotily střih!“

Julian Tiffloor to vzdal.

Začínal měnit názor. Lupiči působili dojmem, že přesně vědí, co chtějí. Jeho hodnost i vědomí skutečnosti, že nejpozději za pět hodin budou mít v patách policii a tajnou službu, je nikterak nezastrašilo. Tiffloor si nebyl zcela jist, zda jde skutečně jen o obyčejné pouliční lupiče. Vzpomínal si na zmatky, které trvaly několik týdnů do doby, než se zjistilo, že Perry Rhodan nezemřel. Nyní se situace opět uklidnila. Přesně od chvíle, kdy se Pěny Rhodan vrátil a dal lidstvu najevo, že může být klidné. Ale možná, že zůstalo ještě několik horkých hlav, které měly v úmyslu uplatnit své politické plány.

Dostal se do rukou právě takovým lidem? Tato myšlenka mu připadala absurdní. Dobrá - byl plukovníkem. Ale kdo, proboha, by byl tak hloupý a myslel si, že Perry Rhodan a Sluneční říše změni svá rozhodnutí jenom proto, že politický protivník přepadl nějakého plukovníka a udělal si z něj rukojmí?

Situace byla nejasná a nepříjemná. Julian Tiffloor si uvědomoval, že se měl před chvílí na chodníku víc bránit. Že měl třeba začít křičet.

^ ^ ^

Julian Tiffloor prožil svá největší dobrodružství v hlubinách galaktického prostoru. S pozemskými gangstery se ještě nikdy předtím nestřetl. Teď si představoval, že jízda únosců skončí někde v pustinách stepi před nějakou polorozpadlou barabiznou.

Co se týkalo barabizny, Tiffloorovy představy zhruba odpovídaly skutečnosti. Takový dům tam stál, jako by jej před čtyřmi stoletími postavili loupežní nomádi. Tiffloor věděl, že až do doby

před Šedesáti lety nestál v těchto končinách jeden jediný dům, ovšem dojem, který si o barabizně udělal, zůstával.

Názor však pozměnil, když vstoupil do domu. Měl pocit, že se dostal do moderní nemocnice. Chodby zářily čistotou, osvětlení bylo jasné a dostačující a místnost, do které ho nakonec zavedli, byla vybavena přístroji, které patřily k tomu nejmodernějšímu, co nabízela psychofyzika.

Věděl, k Čemu ty přístroje slouží a uvědomil si, že musí okamžitě něco podniknout, pokud se chce vůbec někdy vrátit na svobodu. Jakmile ho posadí před první z přístrojů, okamžitě přijde o veškerou vůli.

Únoscí ho vedli mezi sebou. Jeden ho držel za rameno, druhý zůstal u dveří a zavíral je.

To byla příležitost. Tifflor předstíral, že klopýtl. Přitom se předklonil, aby vyrovnal rovnováhu, ale hlavně proto, aby cizí ruka sklouzla z jeho ramene. Pak vyskočil a vložil veškerou sílu své zlosti do rány pěstí. Úder ramenem odmrštíl jeho strážce o dva kroky zpátky a způsobil mu pád. Tifflor věděl, co musí udělat. Skočil po něm, zvedl ho ze země a držel ho před sebou jako Živý Štít.

Muž, kterého takto zajal, byl sice omráčený, ale nikoliv v bezvědomí. Když pochopil, co se stalo, snažil se Tifflorovi dělat potíže. Kroutil se a chtěl se vytrhnout, kopal kolem sebe. Tifflor s ním praštil o stěnu tak, aby se muž udeřil do hlavy, a pak už s ním neměl žádné problémy.

Stáhl se trochu stranou. Pořád se kryl za tělem bezvědomého muže. Pak se podíval ke dveřím a překvapeně zjistil, že druhý muž, který tam měl být, mezitím zmizel.

Otočil se, nechal bezvědomého spadnout a schoval se mezi dva velké přístroje. Potom se pokoušel podle sluchu poznat, kde se druhý protivník pohybuje.

Ale slyšel jenom svůj dech. Snažil se jej potlačit. Otevřel ústa doširoka, aby dýchal co nejtišeji.

Přál si mít zbraň. Aspoň nějakou. Nemusel to být hned termpaprskomet. Ruční granát, třeba i hloupou starou karabinu, cokoli.

Pomalů, aby nezpůsobil žádné hlasité zvuky, se obracel. Bezvědomý ležel dva metry za ním a o další dva metry dál byl na podlaze malý paprskomet, který mu vypadl z ruky. Čtyři metry! Tifflor se pohnul. Krácel opatrně a neustále se rozhlížel.

Kde zůstal druhý muž?

Julian Tifflor se to už nedozvěděl. Když se dostal k opuštěné zbrani natolik blízko, že mu stačilo natáhnout ruku, dostal strašlivou ránu, která s ním krutě zatřásla. Ještě si stačil uvědomit, že je to typická bolest, kterou způsobuje zásah paralyzátoru, a pak jeho rozum vysadil.

Padal do hluboké temné propasti a zůstal někde tam dole ležet.

, ^ ^ ^

Náhle se v temnotě rozzářilo jasné světlo. Nemělo žádné obrysy, bylo neskutečné. Kromě toho měl Julian Tifflor pocit, že ho, oči bolí víc, než je zdravo.

Pokusil se zvednout víčka. Konstatoval, že má zavřené oči. Nedokázal je otevřít. Toto světlo nebylo obyčejné, nepřicházelo zvenčí.

Pak začal mluvit nějaký hlas. Přicházel ze světla, ale mluvčího nebylo vidět.

„Juliane Tifflore,“ říkal. „Dobře poslouvejte!“ Mluvil směšně hluboko a pomalu. Tifflor měl pocit, že se musí každou chvíli rozesmát. Ale než to udělal, hlas mluvil dál. A čím déle mluvil, tím více ho fascinovala pomalost a hluboký plný tón. Nemohl jinak. Musel naslouchat. Nasával do sebe věty jako suchá houba vodu a věděl, že nezapomene ani jedno jediné slovo.

Navíc skutečnosti, které tento hlas sděloval, byly mimořádně překvapivé -ba dokonce senzační.

^ ^ ^

Reginald Bull vstoupil do velké místnosti, ze které jeho přítel Perry Rhodan už léta řídil osud Země a Sluneční říše.

Perry Rhodan seděl za stolem a v zádech měl veliké okno s výhledem na město. Tato místnost se nacházela v nejvyšším patře vysoké správní budovy. Pěny Rhodan si zakládal na tom, že tu má pracoviště. Líbil se mu ten rozhled.

„Všechno v pořádku," vysvětloval Reginald Bull, když za sebou zavřel dveře. Vypadalo to, že dobře ví, že Rhodan porozumí, co má na mysli.

Perry Rhodan přerušil práci. „Tak co říkal?"

Reginald Bull se škodolibě zašklebil, „Jednoho z těch dvou srazil k zemi a omráčil ještě dřív, než se dozvěděl, oč jde. Toho druhého si vzal na paškál potom. Ale myslím, že oba pochopili, Jak se asi Tifflorovi vedlo." Perry Rhodan přikývl a usmál se. „Co na to říkají Mercantovi strážníci? Viděli někoho?"

Reginald Bull pokrčil rameny. „Viděli několik podezřelých postav, které sledovaly Tifflorův vůz. Sledovaly ho až na okraj města, ale na psychostanici už ne. Mercant šije všechny zaznamenal. Možná to jsou galaktičtí Špioni. Nevědí přesně, co se stalo. Ale jakmile Tifflor uteče, dokážou si spočítat, co se stalo. Vypadá to tedy, jako by bylo všechno v pořádku."

Reginald Bull přišel blíž a posadil se do jednoho z křesel, která měl Pěny Rhodan pro návštěvníky.

„Já pořád ještě nevím," řekl zamyšleně, „co si od tyhle věci vlastně slibujeme, Perry."

Rhodan jako by jeho otázku neslyšel. Podíval se vedle Bulla ven oknem. Bylo devět hodin ráno a slunce se vznášelo dvě

dlaně nad obzorem. Před půl hodinou ležela na střechách jinovatka. Rok končil.

„Hodně," odpověděl Perry Rhodan. „Značné snížení vojenského potenciálu obou našich protivníků; Druufů i Arkonidů."

Reginald Bull si odkašlal: „Vzpomínám si, že ještě před dvěma měsíci jsme měli v úmyslu zaútočit na Arkon přímo. Už bylo všechno připravený. Zdržela nás jenom jedna maličkost. Tak proč nezaútočíme teď?"

Rhodan na přítele pohlédl. „To, co nazýváš maličkostí," odpověděl pobaveně, „málem stálo nás dva a ještě dva- další muže život. To tak rychle zapomínáš? Už si nevzpomínáš, jak to vypadalo, když ti pod nohama vybuchovala planeta Gray Beast?"

Bull přikývl. „Fajn, pro nás to byla vážná věc, ale v rámci galaktické politiky to byla skutečně maličkost. To dobrodružství jsme přežili a můžeme pokračovat v našich plánech, ne?"

Rhodan rychle odpověděl: „Ne, to tedy nemůžeme. Museli jsme pochopit, že naše nohy ještě nejsou dost velké na to, abychom si mohli about arkonidské holínky,"

Bully se naklonil- „Krásné přirovnání, ale nemyslím si, že by nějak zvlášť sedělo."

Perry kývl směrem k hromadě plastických fólií, které ležely na stole před ním. „Není divu," odpověděl. „Ještě jsi neviděl výsledky z počítače na Venuši."

Bull vstal. „Ne," potvrdil. „To jsem tedy opravdu ještě neviděl. Nevěděl jsem, že Allan pracuje tak rychle."

Rhodan se usmál. „Jeho lidé počítač na Venuši postavili. Před deseti tisíci lety. Není nikdo, kdo s ním umí zacházet lépe než on."

Bully přikývl. „No fajn, vždyť proto jsi ho tam poslal. A co nám říká ten počítačový zázrak?"

„To, co j si právě slyšel - Že naše nohy ještě něj sou dostatečně velké!"

Reginald Bull mlčky sáhl pro fólie. Byly velké zhruba jako dopisní obálky, ale byly popsány arkonidskými počítačovými znaky. Reginald Bull je uměl číst.

Přečetl si jich několik a pak je odložil. Jeho tvář zvažněla, Podíval se ven z okna, jako by o něčem přemýšlel.

„Arkonidské Impérium má problémy," recitoval nakonec, co si přečetl. „Počítačový Regent mobilizuje poslední rezervy, aby čelil nebezpečí, které se blíží ze strany Druufů. Neví - anebo snad nedokáže pochopit - že Druufové mohou být nebezpeční už jenom krátkou dobu. Překrývání časoprostoru Druufů a našeho časoprostoru putuje směrem k Mléčné dráze. Jakmile překrývání zmizí, nebude existovat žádná přirozená možnost, jak se dostat z Einsteinova časoprostoru do časoprostoru Druufů a

obráceně. To znamená - od té chvíle už pro nás Druufové nebudou znamenat žádné nebezpečí."

Podíval se stranou a zahleděl se na Perryho Rhodana. „Víc Jsem toho nečet," přiznával. „Ale závěry jsou snad jasné, ne?" „To ti budu moci říct, až uslyším tvůj názor."

„Počítačovej Regent Arkonu," pokračoval Bull, „zmobilizoval svou říši. To znamená - má k dispozici nejméně osmdesát tisíc bojových lodí. Není schopnej pochopit fenomén různých vlastních časů. Drží se toho, na co byl zvyklý před deseti tisíci lety - to znamená pronikajících kosmických lodí. Jakmile už o sobě Druufové nebudou dávat vědět, protože překrývání Časoprostorů skončí, bude to všechno považovat za trik a bude nadále bdělejší, protože si bude myslet, že každou chvíli zase přiletí Druufové."

Zarazil se a pravou dlaní si přejel vlasy. Vypadal velmi nešťastně. „Kdokoli v budoucnu napadne Arkonu," pokračoval, „bude mít co dělat s flotilou osmdesáti tisíc Jednotek. Přitom i tam běží sice pomalu ale jistě další vývoj kosmických lodí. Když si uvědomím, že pozemská flotila má jenom několik tisíc lodí,

pak... Jo, pak člověk dochází k závěru, že jsme se do toho radši asi neměli pouštět."

Perry Rhodan mlčel. Reginald Bull, který čekal na jeho odpověď, se po chvíli zeptal: „Tos měl na mysli, Perry, co?"

„Ano, to jsem měl na mysli. Jsme příliš slabí. Pochopili jsme to sice na poslední chvíli, ale pochopili. Když si srovnáme počet lodí, pak je počítačový Regent v převaze deseti ku jedné. To však neříká nic o bojové morálce. Naši lidé jsou lepší než arkonidské posádky. To bezpochyby."

Reginald Bull se obrátil a přešel k oknu. „Myslíš, že se Tiffovi podaří něco zařídit?"

„Tiff je malým kamínkem ve velké mozaice. Od této chvíle se Země opět omezí jenom na drobné útoky. K cíli se dostaneme jenom krůček za krůčkem. Musíme arkonidské impérium okusovat jako myš velký kus sýra. A jednoho dne malé myšky sežerou celý ten sýr."

Bull se otočil a podrbal si nos. „Tohle přirovnání se mi tolik nelíbí," řekl, „ale myslím, že máš pravdu."

^ ^ ^

Muž se údajně jmenoval Franklin Lubkov, bylo mu sedmadvacet let a měl napuchlou bradu. Za jeho jméno a stáří Julian Tiffior nemohl, za opuchlou bradu však ano.

Franklin Lubkov byl poručíkem pozemské vesmírné flotily a nyní, když měl za sebou nejnepříjemnější část svého úkolu, prokazoval svému nadřízenému respekt. Jakmile mu Tiffior přikázal, aby sundal ruku z brady a ukázal mu přívětivější obličej, poslechl.

„Víte, pane," vysvětloval, „docela to bolí. Nikdy bych neřekl, že dokážete dát takovou ránu."

Tiffior na to nic neříkal. „Povězte mi," požadoval, „co všechno víte."

Lubkov přikývl. „Není toho mnoho, pane. Já a seržant Fryberg jsme dostali za úkol unést vás od restaurace a dopravit vás do budovy, jejíž popis a orientační body jsme dostali. Bylo nám kladeno na srdce, že únos musí vypadat, jako kdyby se do vás pustili lupiči. Nalíčili nás a dali nám potrháný oděv. Vysvětlovali nám, jak důležité je, aby všechno vypadalo pravdivě.“ „Kdo?“ přerušil ho netrpěli ve Tiffloor. „Kdo vám to přikázal?“ Lubkov sraštil čelo, „Maršál Mercant, pane. Osobně.“ Tiffloor hvízdal. „Tak to vám nic jiného nezbývalo. Museli jste

poslechnout, že? No dobrá. Když jste mě sem měli dostat..., co se mělo stát potom?“

„To už nebylo naším úkolem, pane,“ odpověděl Lubkov. „Měli jsme vás položit támhle na stůl, připoutat a pak zmizet. Maršál Mercant nám vysvětloval, že se o vás pak postará někdo jiný.“

„A neměli jste tak trochu dojem, že děláte něco nezákonného a že byste mohli Sluneční říši tak trochu poškodit?“

„Ne, pane. To bychom si museli myslet, že maršálu Mercantovi přeskočilo. Vydávání rozkazu však byl přítomen i maršál Freyt. Svou věcí jsem si zcela jist.“

Julian Tiffloor se odvrátil a začal chodit po místnosti sem a tam. „Tak a co bude teď dál?“

„To já nevím, pane. Řekli nám, že od vás dostaneme další instrukce.“

„Kde jsou ostatní?“

„Dole ve sklepě, pane. Čekají tam.“

Tiffloor se obrátil. „Sejděte za nimi dolů a řekněte jim, ať jsou za půldruhé hodiny připraveni. Budeme startovat ve dvacet hodin čtyřicet minut.“

Franklin Lubkov zasalutoval a Šel. V uniformě s nenalíčenou tváří působil podstatně sympatičtější dojem než včera večer, když společně se seržantem Frybergem čekali před restaurací.

Julian Tiffloor se posadil na okraj postele, na které ležel po

několikahodinovém psychofyzickém vyšetření. Pohled na lůžko v něm vyvolával nepříjemné vzpomínky, ale jinou možnost k posezení v celé místnosti neměl.

Poručík Lubkov, seržant Fryberg a dalších dvanáct lidí - to bylo mužstvo, se kterým měl podle nejvyššího rozkazu vyrazit za krkolomným dobrodružstvím. Věděl, jak to má udělat. Znal svou současnou situaci i své lidi. Nyní, v tuto hodinu, byly všechny noviny v Terranii plné zpráv o čtrnácti vzbouřencích, kteří pod velením jednoho známého důstojníka flotily zradili lidstvo a cíle Perryho Rhodana. Lidé věřili"- nebo spíše noviny věřily — že se vzbouřencům podařilo zmocnit kosmické lodi a opustit Zemi. Přesto však, jak bylo psáno, se po nich i na Zemi ještě stále pátralo.

Plukovník Tifflor věděl, že jakýkoliv policejní úředník má právo na něj střílet, jakmile by ho spatřil a poznal. Byl nenáviděn a spolu s ním bylo nenáviděno i Čtrnáct mužů, kteří Čekali dole ve sklepech.

Všechno bylo velice zručně připraveno. Pokud Arkonidané měli na Zemi své agenty, pak museli dojít k následujícímu poznatku: Původně to bylo jenom čtrnáct mužů, kteří chtěli Zemi nechat na holičkách — Lubkov, Fryberg a dvanáct dalších. Potřebovali však vůdce. Plukovník Tifflor se jim hodil. Pochopitelně, že Tifflor vůbec nepomýšlel na zradu Země. Lubkov a Fryberg ho tedy museli nejdříve „přeprogramovat". Zatáhli ho do úkrytu za město a zpracovali ho tam tak, že mu nezbylo nic Jiného, než poslouchat Lubkovova přání. Několik minut po startu měl celý dům vyletět do vzduchu a zanechat jenom trosky zařízení, podle kterých špioni snadno poznají, že Lubkov dostal k dispozici spoustu přístrojů, pomocí nichž by i každý laik dokázal změnit o toho nejvěrnějšího muže ve zrádce.

Každopádně byl Julian Tifflor skutečně přeprogramován. Mechanosuggestivní cestou mu byl vysvětlen plán, na kterém celý tento podnik spočíval. Trvalo to několik hodin. Každá drobnost

plánu byla nyní v Tifflorově mozku tak pevně zakotvena, jako by od dětství v podstatě na nic jiného nemyslel. Celý plán byl podle Tifflorova názoru natolik dokonalý, že se nemohlo stát, aby se něco nepodařilo. Počet expertů, kteří tento plán vypracovali, Tifflor odhadoval velmi opatrně asi na jednu stovku a jejich práce trvala zhruba tři týdny.

Tak dobrá. Julianu Tifflorovi se sice nelíbilo, co má udělat, ale byl důstojníkem pozemské flotily a rozkaz je rozkaz. Chápal také, že bylo nutné použít tento způsob, pokud se měla věc podařit. Postrádal pouze jednu věc: Několik osobních slov od někoho ze zodpovědných mužů, kteří mu hodili tuto akci na krk.

Tifflor sloužil v pozemské flotile déle než Šedesát let. Patřil k vyvoleným, kteří na umělém světě planety Poutník směli vstoupit pod život prodlužující buňkovou sprchu. Ve skutečnosti byl stár osmdesát let. Ale jeho vzhled, tělesné schopnosti a duševní síly byly stejné jako u třicetiletého. Proces stárnutí se u něj zastavil. Ve svých osmdesáti letech byl Julian Tifflor moudrým mužem. Ale při vši jeho moudrosti by mu bylo milé, kdyby mu někdo řekl - bez starosti, Tiffe, budeme tě pořád chránit! Nebo něco podobného.

Položil se na postel. Zamyšleně se díval ke stropu. Náhle uslyšel cizí hlas. Tedy - tak cizí zase nebyl. Znal jej a věděl komu patří. Překvapeně se napřímil a rozhlížel se, ale v místnosti kromě něj nikdo nebyl a hlas nepřicházel ani z reproduktoru.

To mluvil Pěny Rhodan a mluvil přímo v Tifflorově hlavě. Lehl si a naslouchal.

„Postrádáte vysvětlení, Tiffe,“ řekl Rhodan přátelsky. „Vím to a chci vám pomoci. Nedivte se přenosu mého hlasu. Jste veřejně odsouzen a já za vámi pochopitelně nemohu přijít, abych si s vámi promluvil. Toto vysílání bylo nahráno na záznam a předáno vám mechanosugestivní cestou. Patřil k tomu i posthyp-

noticky rozkaz, který aktivoval záznam mé řeči v určitém časovém termínu. Myslím, že u vás teď vládne klid před bouří, takže máte čas naslouchat.

Země je na tom špatně, Tiffe, abych to řekl co nejzřetelněji. Sice máme vnitropolitický klid, ale Arkon je připraven nás zničit, stejně jako před dvěma měsíci zničil Gray Beast. Druufové brzy ztratí možnost pronikat do našeho prostoru. Pak centrální počítač Arkonu začne soustřeďovat své síly proti Zemi- Musíme proto využít každou šanci, která nám umožní získat Čas, a oslabit Arkon.

Taková Šance se nám nabízí, dokud k nám Druufové zatím ještě mohou pronikat.

O plánu samotném vám nemusím nic vysvětlovat, Tiffe. Znáte ho nyní do všech podrobností. Na muže, které si s sebou berete, se můžete ve všem spolehnout. Patří k elitě... I když jste většinu z nich dosud ještě nespasili. Jsou dobře připraveni. Pokud by nás plán nevyšel a vy byste někde padli do zajetí, nikdo z vás nebude schopen škodit Zemi ~ ani vy ne, Tiffe. Zabezpečili jsme se. Museli jsme se zabezpečit, protože jsme sami proti obrovské přesile. Kolektivní bytost z planety Poutník, která by nám jako jediná mohla pomoci, se nehlásí. Nemáme žádnou možnost, jak ji přinutit, aby nám přispěchala na pomoc.

Přesto svou vaši akci nepovažujte za akt ze zoufalství, Tiffe. Na vašem úspěchu závisí spousta věcí. Proto vás budeme mít pořád pod dohledem. Dva bojové křižníky se budou neustále zdržovat ve vaší blízkosti. Budou mít na palubě mutanty, kteří telepatickou cestou zjistí vaše stanoviště až do vzdálenosti dvou světelných let. Takže se nám neztratíte, Tiffe.

To by teď bylo všechno. Zlomte vaz, chlapče. Brzy a zdráv se nám zase vraťte!"

Hlas ztichl. Julian se napřímil a zamyšleně řekl: „Mockrát děkuju, pane."

Nikdo ho však neslyšel. Pěny Rhodan nebyl nikde nablízku. Nemohl mu rozumět.

Ale Tifflor se najednou cítil mnohem lip, než předtím. Usmál se a odešel dolů do sklepa, aby si promluvil se čtrnácti muži, se kterými měl letět za Druufy,

^ ^ ^

Kromě poručíka Lubkova a seržanta Fryberga, kteří Tifflora už znali, se mezi těmi Čtrnácti nacházeli ještě čtyři další známí: John Marshall, telepat, teleporter Ras Čubaj, sugestor André Nou- a telekinet Tama Jokida. Julian Tifflor byl překvapen. Perry Rhodan mu dal k dispozici čtyři své nejschopnější mutanty.

Marshall, Čubaj, Noir a Jokida dohromady představovali moc, která měla neomezené schopnosti.

Tifflorovi se tím velmi ulevilo. Mutanti byli neskutečné cennými pomocníky — hlavně v takovéto situaci.

Před půl osmou večer začal a krátce po osmé skončil s vysvětlováním plánu. Hlavně kladl důraz na to, aby vše bylo patřičně připraveno a aby se nemusel obávat Žádného zklamání. Bylo nutné vysvětlit všechno, protože ani první bod plánu nebyl nijak lehký - z opravárenských doků pozemské vesmírné flotily měli ukrást kosmickou loď.

^ A ^

Ve dvacet hodin vystřídal seržant Cooper strážného, který hlídal kosmickou loď INFANT. Jako obvykle byl na celém prostranství doků jeden jediný strážný, důstojník u hlavního vchodu. Nebylo nutné hlídat loď, které musely být opraveny, protože skutečnost, že nejsou schopny letu, je dostatečně chránila před zloději.

Ale u INFANTU to bylo jinak. INFANT byl dnes opraven,

ale práce skončily příliš pozdě na to, aby mohl odletět na kosmodrom. Proto sem byl postaven ještě jeden strážný.

Seržant Cooper se zlobil. Musel strávit dvě hodiny ve studené zimní noci ve stínu lodi, kterou musel obcházet. A kromě toho -INFANT byl velmi zastaralou lodí. Měl kulovitý tvar a průměr devadesáti metrů. Tak malé lodě se dnes už nevyráběly. Měl slabé pohony. Vlastnil i hyperpohony, které mu umožňovaly transítovat, ale ty dnes měla každá vesmírná jachta. Seržant Cooper byl toho názoru, že by INFANT nikdo hlídat nemusel.

Nazlobeně maširoval kolem lodi a počítal minuty. Vystřídat ho měl jakýsi Duncan. Chudák Duncan! Pocházel z Floridy a na zimu nebyl zvyklý.

Vtom se Cooper zastavil. Zaslechl jakýsi zvuk, který připomínal příjezd těžkého vozu. Ozvalo se to od hlavního vjezdu a vlastně by musel vidět nějaká světla. Neviděl však nic.

Cooper vystoupil ze stínu INFANTU a čekal. Ať to byl jakýkoliv vůz, důstojník stráže u hlavního vchodu ho sem musel pustit.

Konečně se ze tmy vynořilo vozidlo a zastavilo se pár metrů před Cooperem. V té tmě Cooper neviděl, kdo ve vozidle sedí. Pak někdo vystoupil a vykročil k němu. Cooper viděl hodnotní označení. Nepoznal přesně, o jakou hodnot se jedná, ale bezesporu to byl štábní důstojník.

Cooper zasalutoval. Důstojník mezitím přišel natolik blízko, že Cooper zcela zřetelně viděl jeho epolety. Byl to plukovník.

Potom poznal Juliana Tifflova. Zbystřil. Vzpomněl si, že brzy ráno zaslechl cosi neuvěřitelného, co se týkalo právě Tifflova. Co to bylo?

Potřeboval pět vteřin, aby si vzpomněl. Lépe řečeno - potřeboval by pět vteřin. Tifflov mu je nedopřál. Cooper pro něj neznamenal žádné nebezpečí, dokud salutoval. Takže udeřil, zasáhl Coopera přesně do brady a srazil ho k zemi. Cooperovi

přítom sjela zbraň z ramene a sklouzla po podlaze hangáru stranou.

Hned poté se vedle Tiffiora postavil poručík Lubkov.

„Prosím za prominutí, pane," omlouval se, „chtěl jsem jenom vidět, jak vypadá nezúčastněný pozorovatel!"

Tiffior se usmál. „Poslední dobou je to tady samá rvačka," přiznával. „A nejhůř vždycky dopadnou ti nevinní. Tenhle muž na mě nebude rád vzpomínat, až se znovu probere."

„To je také smyslem celé akce," usmál se Lubkov.

Pak se vrátil k vozu a zabušil otevřenou dlaní na plachtu. „Všichni vystupovat!" zvolal tlumeně. „Jsme namístě!"

Tiffior mezitím přistoupil k malému vstupu na loď a otevřel si.

Vsadiš se, říkal si, že Ras Čubaj už dávno stojí ve velínu?

Nalodění netrvalo déle než deset minut. Julian Tiffior zůstal ještě venku, naložil bezvědomého seržanta do vozu a odvezl ho o několik set metrů do bezpečné vzdálenosti od lodi. Potom se pěšky vrátil zpátky.

Zamyšleně nastoupil, zavřel za sebou vstup a pomalým, statomódním antigravovým výtahem vyjel na střední palubu.

Druhá část plánu se podařila. „Vzbouřenci" získali kosmickou loď. Cesta k Druufům byla volná.

^ A ^

Obrazovka svítila bíle, protože ten, kdo mluvil, nemusel být vidět. Mechanický hlas byl hluboký, mohutný a rafinovaně modulovaný. Kdo hned od začátku nevěděl, že to je hlas počítačového Regenta Arkonu, nevěřil by, že to je hlas neorganické bytosti.

Patřilo ke zvláštním rysům galaktické politiky, že Regent byl vždy připraven přijmout hlášení od Perryho Rhodana, přestože mezi Zemí a Arkonem zuřilo skryté nepřátelství. Byl to neobvyklý druh nepřátelství, protože se obě velmoci dokázaly spojit

proti společnému protivníkovi, kterého v současnosti představovali Druufové. Centrální počítač Arkonu se chtěl za každou cenu dozvědět, kde vlastně leží Země. Rozhovor mezi ním a Rhodanem byl toho večera krátký, ale

obsažný. Rhodan vysvětloval: „Jsem v nepříjemné situaci. Jeden vysoký důstojník mé flotily se projevil jako zrádce. Společně s několika kumpány ukradli kosmickou loď a opustili Zemi. Nevím, co chtějí udělat. Byl bych vám velice vděčný, kdybyste mi dal vědět, pokud by vám padl do rukou. Ne že by mi na nich nějak záleželo, stejně nic neprozradí, protože nic podstatného nevědí, ale jde mi o princip. Dezertér musí být potrestán.“

Regent souhlasil. Přislíbil pomoc. Nicméně Rhodanovým slovům nevěřil, protože nelze tvrdit o vysokém důstojníkovi flotily, že nemá žádné zajímavé informace. To bylo nelogické.

Dal si tedy poslat popis všech patnácti osob a když se tak stalo, Rhodan ještě dodal: „Možná bych vás mohl upozornit na něco, co celou záležitost ulehčí. Před několika týdny jsem s tím dezertovaným důstojníkem mluvil. Tvrdostí zastával názor, že by bylo nejlepší navázat spojení s Druufy. Byl touto myšlenkou posedlý. Myslím si tedy. Že se pokusí vniknout do časoprostoru Druufů.“

Rozhovor byl veden v arkonidštině. Počítačový Regent poděkoval za upozornění a rozloučil se obvyklým zdvořilým způsobem.

Krátce nato aktivoval svůj logistický sektor a dal všechny získané informace překontrolovat. Vyšlo přitom najevo, že možnost, že by se mu Perry Rhodan pokoušel nastražit léčku, je poměrně značná. Nicméně vyšší procento pravděpodobnosti mluvilo ve prospěch skutečnosti, že se Rhodan na Regenta obrátil opravdu jen s upřímnou prosbou.

Ať už to bylo jak chtělo. Regent považoval za správné dát loď dezertérů pronásledovat. Blokádní flotila Arkonu v blízkosti

praskliny mezi oběma Časoprostory čítala třicet tisíc jednotek. Mohl ji klidně o dalších deset tisíc lodí posílit, aby si úspěch honby za dezertéry pojistil.

Pěny Rhodan nemohl vědět, jak se Regent rozhodne, avšak přesně s tímhle rozhodnutím počítal. Kdyby zjistil, jak to dopadlo, jistě by si spokojeně zamnul ruce.

^ A ^

Ras Čubaj už byl skutečně ve velínu, když tam dorazil Franklin Lubkov s prvními lidmi. Čubaj byl teleporter, uměl skákat prostorem a přemisťovat se silou své vůle. Kromě toho byl i zkušený astronaut. Když na palubu INFANTU přišel o něco později Julian Tifflor, motory lodi už byly předebrány a loď připravena ke startu.

Tifflor věděl. Že nastane určitý zmatek, až na věži uvidí, že z opravárenských doků startuje loď. Kromě toho za sebou nechá spoušť. Z věže kosmodromu uvidí pořádný ohňostroj, který bude doprovázet bortící se halu,

Julian Tifflor byl informován, že na kosmodromu byla provedena předběžná tajná opatření, která znemožnila okamžitý start stíhaček. INFANT tím pádem získal náskok. Nebyl to nijak velký náskok, protože pak by byl celý manévr příliš průhledný.

Tifflor poslal muže na stanoviště. Znali své úkoly. Poručík Lubkov pracoval jako první důstojník a kopilot. Seržant Fryberg kontroloval přístroje. Nesměla mu uniknout Žádná stíhačka, které za nimi Země vyšle.

Mutanti se zdržovali v pozadí. Pokud by se nedalo dělat nic jiného. Ras Čubaj by teleportoval na palubu některé z lodí pronásledovatelů a postaral by se o zmatek, kterým by INFANT získal další náskok.

Všechno bylo záležitostí asi patnácti minut. Během těchto patnácti minut by INFANT docílil letové rychlosti, která byla

nutná pro transici neboli skok hyperprostorem, jenž by je dostal do bezpečí.

Takže měli čtvrt hodiny na to, aby své životy ubránili. Pak už mohli být v bezpečí.

Zatímco Julian Tifflor zvolna pokládal ruku na transitní páku, uvědomoval si, do jak relativního bezpečí budou skákat. Lodě Pozemšťanů pro něj při svém pronásledování představovaly zábavnou hru ve srovnání s tím, co by jim mohli připravit Arkonidané nebo Druufové, kdyby zjistili, jaký cíl tahle akce vlastně sleduje.

Podíval se na chronometr. Jaký smysl mělo držet se plánu přesně na minutu?

Zmáčkl tlačítko startu. Pohledem naposledy přeletěl všechny kontrolky nad ovládacím panelem. Všechno bylo v pořádku.

Pak pohnul pákou. Na obrazovkách se zablesklo a křižník INFANT se vydal na cestu.

^ ^ ^

Osud se proti Julianu Tifflorovi a jeho mužům patrně spíkl. INFANT potřeboval celkem tři transice, aby se dostali až k prasklině mezi oběma časoprostory, která se nacházela v blízkosti sluneční soustavy Myrtha. Když se INFANT potřetí vynořil z hyperprostoru, ani ne dvacet tisíc kilometrů před ním najednou stál obrovský křižník arkonidského typu.

Arkonidané je vmžiku zaměřili a vyslali varovný výstřel. Protože se jednalo o osmisetmetrovou loď, Tifflorovi nebylo nic platné klení ani protesty. INFANT se musel přizpůsobit požadavkům cizí lodi a srovnat s ní rychlost i směr letu.

Tím nastala situace, ke které nesmělo dojít, pokud se akce měla setkat s úspěchem. Arkonidané měli vědět, že dezertéři směřují k Druufům, ale v žádném případě je neměli zajmout.

Tifflor doletěl k cizí lodi až do vzdálenosti pěti tisíc kilometrů.

rů. Podle hlasu velitele mluvil s robotem. Arkonidský křižník : byl tedy jednán z mnoha desítek tisíc robotských lodí Arkonu. Na palubě bylo nejvýše padesát organických členů posádky, ale ti měli podřadné úkoly. Řízení lodi, rozhodovací procesy a rozkazy byly věcí robotů. Samozřejmě, že tam byl určitě i kapitán lodi - nějaký unavený Arkonidan anebo příslušník příbuzné civilizace - ale ten neměl prakticky vůbec Žádné pravomoce,

Julian Tifflor znal dobře poměry, jaké vládly na podobných arkonidských bojových lodích, ale mamě přemítal, jak by svou znalost zúročil ve prospěch INFANTU. Nebyl na podobnou situaci připraven. Létal vesmírem celé půlstoletí, ale ještě nikdy se mu nestalo, že by se po vynoření z transice ocitl těsně vedle nepřátelské lodi.

Pluli v zajetí cizího křižníku a čekali, co bude dál. Roboti si dávali načas. Když o tom tak Tifflor přemýšlel, uvědomoval si, že roboti podávají informace svým nadřízeným vždy až po skončení akce. Roboti Jsou logičtí a tím pádem spořiví.

Na tomto faktu postavil Julian Tifflor svůj plán.

^ A ^

Panjel Dreeb se narodil na Iriamu. Byl půldruhého metru vysoký, velice chlupatý a měl vejčitou hlavu. Podle svého vzhledu věřil na starou iriamskou pohádku, že Iriamci původně pochází z Arkonidanů.

Jeho úkolem na palubě arkonidského křižníku bylo sbírat odpadky a uklízet. Byl to úkol, na který bylo škoda robota. Bytost jako Panjel Dreeb však byla pro takovou práci jako stvořená.

Dreeb nebyl se svým novým zaměstnáním nespokojen. Na loď se dostal teprve před několika dny. Byla pro něj velice zajímavá. Ze strojových bytostí měl strach, ale našťastí se s nimi příliš často nesetkával.

Právě ujížděl po transportním pásu a přemýšlel, na kterou stra-

nu má seskočit, aby zkontroloval čistotu některé vedlejší chodby, když před ním zničehonic stála cizí bytost. Panjel Dreeb se vyděsil.

Ano, skutečně, bytost tam stála. Nepřišla, odkud nepadla -stála tam. Pár vteřin nedokázal leknutím ani hlesnout. Pak si všiml, že cizinec vypadá jako Arkonidan, ale jedna věc na něm byla jiná - mel Černou pleť.

„Neboj se!“ řekl mu cizí muž arkonidsky. „Neublížím ti. Řekni mi jen, kde to jsem!“

Panjel Dreeb začal koktat. Teprve po několika marných pokusech se natolik vzpamatoval, že dokázal promluvit souvisle. Vysvětloval, že tohle je arkonidská loď, ale cizince to příliš nezajímalo. Přerušil ho a řekl: „Tohle já vím. Pověz mi, kde tu je velín.“

V Panjelově nevyvinutém mozku to začalo pracovat. Kdo byl ten černý? Proč se ho vyptával na velín? Chtěl snad ublížit lodi?

„No tak mluv!“ naléhal cizinec.

Panjel Dreeb natáhl ruku. „Támhle!“ řekl bojácně.

„Nahoře nebo dole?“

Panjel Dreeb ochotně vysvětloval. Měl strach o svůj život. Po chvílce však černý muž cestu do velínu znal. Nevadí, říkal si Dreeb Jakmile odejde, vyvolám poplach.

„Díky,“ řekl černý. „Velmi Jsi mi pomohl. Bohužel ti teď musím způsobit malou bolest. Obávám se, že bys mě prozradil. Chvilku se prospíš.“

Panjel Dreeb chtěl vykřiknout, ale nedostal se k tomu. Cizinec najednou držel v ruce stříbrnou hůlku a mířil na něj. Dreeb pocítil ránu a pálivou bolest po celém těle. Pak se kolem něj setmělo a už o ničem nevěděl.

^ A ^

Ve velínu INFANTU vládlo horečné napětí. Nikdo z paluby arkonidské lodi se ještě neozval.

Plán Juliana Tifflorea byl zahájen teprve před několika minutami. Mohl se podařit jenom tehdy, pokud arkonidský křižník ještě chvíli vy drží mlčet.

Zatím podle údajů seržanta Fryberga neodeslal své mateřské blokádní flotile žádnou informaci.

Tifflorea byl velice rozrušen. Neustále sklouzával pohledem ke svítícímu bodu arkonidské lodi a potom k narudlé skvrně, podobající se mlžnému oparu, která označovala prasklinu mezi časoprostory.

Arkonidští roboti budou potřebovat ještě takových deset minut, než vyšlou na palubu INFANTU komando. Podaří se Rasu Čubajovi do té doby zasáhnout?

^ A ^

Ras Čubaj nemel v úmyslu *jít do* velínu pešky. Znal směr. Poté, co malého iriamského muže schoval na místě, kde ho hned tak někdo nenajde, se na několik vteřin soustředil. Pokusil se představit si cíl a pak skočil,

Přistál přesně tam, kde chtěl. Ale situace, ve které se ocitl, vypadala zcela jinak než jeho představy.

Materializoval uprostřed místnosti a hned v prvním okamžiku narazil na nějakou velkou tvrdou věc. Zapotácel se, ukročil zpátky, otevřel oči a zjistil. Že vrazil do arkonidského bojového robota. Stroj se bleskurychle otočil a namířil na něj své zbraňové paže. Ras Čubaj napnul svaly, ale nic se nedělo. Zbraně zůstaly namířené, robot patrně neměl rozkaz ke střelbě,

Velín byl plný robotů. Teď, když se jeden z nich ujistil. Že se objevil vetřelec a také se o něj postaral, ostatní už o něj neprojevovali zájem, nýbrž pokračovali v práci. V celém velínu byla podle Rase Čubaje jediná organická bytost. Vysoký bělovlasý

muž, který seděl v hlubokém pohodlném křesle a předstíral, že ho tohle všechno vůbec nezajímá.

Bezpochyby to byl Arkonidan, pravděpodobně určený za kapitána lodi. Ras Čubaj si ho prohlížel přes zbraňové paže robotů, ale pokud si ho Arkonidan vůbec všiml, už ho stejně nezajímal. Jeho inteligentní tvář působila znuděným, téměř zhnuseným dojmem.

Když si Ras Čubaj všiml, že mu robot prozatím nechce nic zlého udělat, začal přemýšlet. Kladl si otázku, proč je ve velínu tolik robotů, když obvykle velín robotské lodi řídí přímo centrální počítač.

Brzy to zjistil. Objevil několik odšroubovaných plastikových krycích desek a viděl, jak dva roboti mizí v široké kabelové šachtě. To už věděl, co se stalo. Něco na arkonidské lodi přestalo fungovat. Roboti se snažili opravit závadu.

Ras Čubaj se obrátil k Arkonidanovi a položil mu otázku. Musel při tom křičet, aby přehlušil hluk, který dělali roboti. „Nemůžete svému robotovi říct, aby mi dal pokoj?“ zeptal se arkonidsky.

Arkonidan zvolna pootočil hlavu a znuděně se na Rase zadíval. „Jak vidím, nic vám nedělá,“ řekl. Ras odečítal tato slova z jeho rtů. Arkonidan se nesnažil být hlasitější než okolní rámus.

„Nemohl byste ho poslat pryč?“ vykřikl Ras Čubaj.

„Ne, nemohl, synku,“ přišla odpověď. „Nevím proč, ale roboti poslouchají někoho jiného než mě.“

Ras to vzdal. Arkonidan žil v jiném světě. Pokud chtěl Ras něco získat, musel se spoléhat jenom sám na sebe. To bylo těžké. Robot se zdviženými zbraňovými pažemi z něj nespouštěl oči. Ras Čubaj věděl, že nemá šanci odlákat jeho pozornost nebo ho dokonce přemoci.

Přesto to však nechtěl vzdát. Věděl, kolik na jeho úspěchu závisí. Jednoduše musel být úspěšný.

Ohlédl se a najednou věděl, jak to má udělat. Ta věc neměla

sice příliš velké vyhlídky, ale Čubajovi v této chvíli stačilo alespoň to, že se mu nabízí nějaká šance.

Podle názoru plukovníka Tifflora mel být velín úplně prázdná. Čubajovým úkolem bylo odpojit palubní počítač a převzít ruční řízení lodi. Pak měl nastavit transici této arkonidské lodi, která by ji vynesla daleko za hranici Galaxie, a sám těsně před transicí opustit palubu. To byl Tifflorův plán. Byl však neproveditelný. Kdyby Ras Čubaj udělal jeden jediný krok směrem k ručnímu řízení, bdělý robot by ho okamžitě zastřelil.

Zůstávala ještě jedna možnost. Ras Čubaj zavřel oči. Netušil, zda to robotovi nebude připadat podezřelé. Chvíli napjatě vyčkával a když se nic nedělo, začal se soustřeďovat. Znal lodě tohoto typu. Věděl, kde je agregátorová hala.

^ ^ ^

Plukovník Fryberg vyskočil. „Zachytil jsem vysílání, pane!”

Tifflor se prudce ohlédl. „Zakódované?”

„Ne, pane. Normální. Zřetelně čitelné.”

Pak podal Tifflorovi zápis vysílání. Fólie byla popsána arkonidskými znaky. Fryberg arkonidsky nerozuměl.

Julian Tifflor četl: „Počítačová havárie. Hlavní kanál vypadl.

Prosíme o technickou pomoc.”

Tifflor se zarazil. Že by tohle byla Rasova práce? Pokud ano, proč neudělal, co dostal za úkol? Proč se arkonidská loď ještě stále pohybovala ve stejném směru?

„Zachytil jste ještě něco dalšího, Fryberg?” zeptal se seržanta.

„Ano, pane. Ještě sérii krátkých impulzů.”

Pravděpodobně znamenaly totéž, domyslel si Tifflor. Takže tuto zprávu odvysílali dvojité, jednou pro antény robotů a jednou pro arkonidské uši. Proč? Který Arkonidan hraje tak důle

žitou roli, aby byl informován o všech akcích lodí arkonidské flotily?

Touto myšlenkou se nezabýval. Připadalo mu, že stejně nenajde opově. Důležité bylo vědět, co tam naproti vyvádí Ras Čubaj. Bude mít úspěch? '

Havárie počítače alespoň vysvětlila fakt, proč ještě pořád nepřiletělo komando.

Anebo to snad byl trik? Chtěli, aby se INFANT pokusil o útěk a aby ho pak během tohoto útěku zničili? To bylo vcelku docela možné.

Tifflor se pobaveně zasmál. Tuhle radost jim neudělá.

^ X ^

Ras Čubaj pracoval rychle a snažil se nemyslet na žádné zábrany. Když viděl, že agregátorová hala je až na skupinu obrovitých strojů, které tu byly umístěny, prázdná, měl dostatek Času, aby si promyslel své kroky. Kdo dobře ovládal galaktonautickou techniku, pro toho bylo poměrně jednoduché přepojit fúzní reaktory tak, aby se navzájem zásobovaly takovým množstvím energie, která by se posléze nedala ovládnout a která by nakonec vedla k explozi lodí.

Možná, že robot, kterému unikl z velínu, právě vyhlásil poplach. Možná, že po Rasovi nyní pátrají a snaží se zjistit, co chce na lodi provádět.

Ale měli defekt na palubním počítači. Takže hodně robotů se muselo zabývat právě touto prací. Zbývající roboti by po něm museli pátrat místnost po místnosti, a než by dorazili k agregátorové hale, loď by už dávno explodovala. Teď, když počítač nefungoval, by se ve velínu ani pořádně nedozvěděli, že se reaktory dusí svou vlastní energií.

Ras Čubaj se naposledy podíval na přepínače. Vypadal jako trpaslík u nohou obra. Zavřel oči a soustředil se ke skoku. Práce

mu netrvala déle než pár minut. Když se však soustředil, před jeho duševními očima se místo INFANTU objevil malý muž, jehož potkal na jedné ze spodních palub a který mu vysvětlil cestu do velům. Slíbil, že se mu nic nestane, když po něm vystřelil z paprskometu. Ten malý muž se nikdy nedozví, že Ras

Čubaj měl skutečně dobrou vůli, a že mu pouze nepříjemné okolnosti zabránily v tom, aby svůj slib splnil.

Ras tyto myšlenky zahnal. Tady šlo o existenci lidstva a celé Země. Podařilo se mu představit si cestu ke křižníku INFANT. , Pak skočil.

^ ^ ^

Julian Tifflor nedával pozor, co se děje za ním. Cítil narůstající neklid a slyšel nějaké kroky, ale očima pozorně sledoval monitory s matně se třpytícím bodem arkonidské lodi. To, co ještě před okamžikem připomínalo zrnko písku v hlubině černého kosmu, se najednou nafouklo, nabralo to na zářivosti i světle a proměnilo se to ve slunce. V temnotě vyvstal nový energetický objekt velikosti pozemského Měsíce a Julian Tifflor musel zavřít oči, protože záře ho oslňovala.

Nebylo slyšet Žádné zvuky. Nezkušený astronaut by nevěděl, co se to venku stalo. Explodovala kosmická loď. Tíše a v podobě nádherného mladého slunce.propuklo na palubě arkonidské lodi právě peklo.

Julian Tifflor si oťel Čelo a ohlédl se. Dva kroky za ním stál Ras Čubaj. To jeho kroky před okamžikem slyšel, Afričan se tvářil rozpačitě a vysvětloval: „Nešlo to jinak, pane. Velni byl plný robotů, něco opravovali. Nemohl jsem hnout ani malíčkem, aby si toho nevšimli." Tifflor přikývl.

„Těžko se mi v takovém případě říká, Že jste odvedl dobrou práci. Ale to jste bezesporu udělal."

Ras Čubaj si oddechl.

Zatraceně, pomyslel si Tiffloor zlostně, co se to se mnou děje? Arkonidané vyhazují do vzduchu celé planety aniž by hnuli brvou a ty si děláš výčitky, protože explodovala jedna z jejich lodí?

Setřásl tyhle úvahy ze sebe. Arkonidan zavolal o technickou pomoc ještě předtím, než explodoval. Ta by mohla každou chvílí dorazit, a pak by bylo lepší, kdyby INFANT v té době byl už o pěkný kousek dál.

Takže měli za sebou třetí etapu svého plánu. Loď teď čekala ta čtvrtá a nejtěžší. Museli proniknout prasklinou v časoprostoru a sehrát svou roli mezi Druufy.

^ A ^

Door-Trabzon byl na arkonidské poměry zvláštní muž. Přestože vypadal přesně jako Arkonidan - nebo snad právě proto. Očekávalo se od něj, že převezme velení nad flotilou dvaceti tisíc pátracích lodí, ale že přitom nechá roboty vykonávat jejich práci, někde se uvelebí a bude sledovat zajímavý program na svých fiktivních projektorech.

Door-Trabzon převzal velení, ale jinak už nedělal nic, co se od něj čekalo. Byl to Ekxonidan. Ekxonidané byli potomky arkonidských vystěhovalou a zůstala jim stejná postava i řeč jako u jejich předků. A přesto se trochu lišili od pravých Arkonidanů. Hlavně tím, že Arkonidané během tisíciletí úspěchů a blahobytu upadli do dekadence - stali se z nich znuďení, ospalí, neschopní lenoši. Ekxonidané však byli činorodí, a Door-Trabzon si nedokázal představit nic hezčího, než že převezme velení nad dvaceti tisíci loděmi. Door-Trabzon měli v úmyslu si tento svůj nový úřad dodatečně zasloužit. Chtěl být informován o všem, co se v pátrací flotile dělo, a nejméně polovinu veškerých

rozhodnutí chtěl učinit sám. Zbývajících polovina, čemuž nedokázal zabránit, zůstala palubním počítačům.

Od chvíle, kdy Door-Trabzon převzal velení, se arkonidské lodě nedorozumívaly jenom hypersignály, nýbrž přenášely každé vysílání i do arkonidůtiny, aby z toho i Door-Trabzon něco měl.

Vlajková loď Doora-Trabzona byla kulovitou lodí nejmocnější třídy. Nesla jméno WA-KELAN podle nejslavnějšího vojevůdce ekhonidských dějin. Door-Trabzon byl na toto jméno pyšný a dával to posádce najevo tím, že všechno musela vykonávat stoprocentně dobře.

Dozvěděl se o počítačovém defektu jedné z lodí flotily, ale protože nemohl postrádat žádný z křižníků, vyslal za ní ozbrojenou nákladní loď.

Ta však na místě objevila pouze rozptýlené mračno plazmy. Z charakteristik jeho složení vyplývalo, že tu kdysi bývala kosmická loď.

Door-Trabzon se ušklíbl, když se to dozvěděl. Pitomí roboti, říkal si. Opravují loď, ale nevypnou agregáty strojovny. Není divu, že vybuchli...

Ne, Door-Trabzon měl podstatně důležitější úkoly - musel se plně soustředit na pátrání po lodí Pozemšťanů. Dostal to za úkol přímo od Regenta. Netušil sice, proč musel stíhat jedinou pozemskou loď flotilou dvaceti tisíc křižníků, ale budiž. Rozkaz je rozkaz.

Door-Trabzon byl přesvědčen, že mu nepřítel nemůže uniknout. Jen ať si přiletí, ten Pozemšťan.'

^ A ^

Transice se podařila. Před panoramatickými obrazovkami INFANTU se rozprostíral rudý chřtán praskliny v prostoru připomínající bránu do pekel.

Julian Tifflor tu byl poprvé. O trychtýři, který spojoval oba

časoprostory, sice už slyšel, ale při pohledu na něj mu nebylo dvakrát dobře. Rudá, zvolna pulzující propast vypadala jako vstup do pekel.

Prozatím měl INFANT jiný úkol. Musel zjistit, zda Arkonidané objevili jejich přílet. Zvolna, minimální rychlostí se blížili k trychtýři a seržant Fryberg se svými dvěma muži byli zaměstnám kontrolou podezřelých vysílání v éteru.

Vše však nasvědčovalo, že INFANT objeven nebyl. Zdálo se, že nikoho nenapadlo, že by exploze havarované lodě mohla souviset s uprchlíky ze Země.

Julian Tiffloor nabral novou odvahu. Osud si už u něj patrně vybral veškerou nepřízeň a nechal ho být. Možná, že se dokonce přiklonil na stranu Pozemšťanů.

Už se chystal rozkázat, aby INFANT znovu zrychlil, když se opět ohlásil seržant Fryberg; „V naší blízkosti něco je, pane," poznamenal nejistým hlasem. „Ale nedokážu to pořádně rozlišit."

Tiffloor zpozorněl. „Ukažte!"

Seržant Fryberg se dotkl několika tlačítek. Na monitoru před Tifflorem se objevil obrázek, zaznamenávaný zaměřovacím přístrojem, nad nímž se Fryberg tak zarazil. Tiffloor v první chvíli neviděl nic než matnou tmavozelenou barvu prázdného monitoru.

„Vpravo nahoře, pane," vysvětloval Fryberg. „Téměř nezřetelná, rozplizlá skvrna."

Tiffloor přimhouřil oči a pak spatřil, o Čem Fryberg mluvil. Nebyla to skutečná skvrna - spíše něco jako mlha, jako kdyby se monitor orosil.

„Co říkají ostatní přístroje?" zeptal se.

„Nic, pane," odpověděl Fryberg. „Materiální zaměřovač o ničem neví, ale to může být také tím, že ta věc je příliš daleko. Žádné světelné záblesky jsme nezaznamenali. Okolí skvrny

nevykazuje zbytky pohonných hmot. Zachycují J'e pouze mikrovlny."

Ano, pomyslel si Tiffloor, Mikrovlny to odráží podobně jako hrst sazí světlo.

Zjišťovali, že se to pohybuje. Blížilo se to k INFANTU. Pokud se dalo zaměřovacímu přístroji věřit, skvrna nebyla dál než dvacet tisíc kilometrů. Lámal si hlavu, co by to asi mohlo být.

Pomyslel na malý kosmický oblak prachu, ale to by pak přístroje odrážely přece Jenom nějakou hmotu.

Nechtělo se mu věřit, že by to mohla být kosmická Jod'. Tak dokonalá ochrana proti zaměřovacím přístrojům prostě neexistovala. Kdyby existovala, každý protivník by byl s takovou ochranou od samého počátku vítězem kterékoli bitvy. Tiffloor se snažil zachovat klid, ale věc, která se k nim blížila, byla natolik nevysvětlitelná, že ho to značně znervózňovalo. Musel za každou cenu zjistit, oč jde.

Vyhlásil poplach mužům ve střílnách. Řekl jim, že Fryberg objevil tajuplné objekt, a že jej INFANT prozkoumá. Prozatím ještě nehrozilo nebezpečí, ale měli mít oči otevřené. 'Věděl, že riskuje. Pokud teď budou muset provádět nějaké manévry, mohlo by se stát, že je Arkonidané objeví a celý podnik skončí dřív než začal.

Přesto však musel neznáma objekt prozkoumat. Nic jiného mu nezbývalo.

INFANT se otočil o sto šedesát stupňů a pak se velice zvolna vydal směrem k arkonidské flotile - namísto pryč odtud, jak bylo původním úkolem.

Julian Tiffloor chvíli přemítal, zda nejde o nějaký arkonidský trik. Ale to by nedávalo smysl. Pokud za rum objektem vězela nějaká psychologie, pak Tiffloor neuměl vysvětlit, jaká a k čemu.

INFANT se blížil ke skvrně. Ta se dál pohybovala stejným směrem. Kurz INFANTU byl vypočítán tak, aby se s tajuplnou věcí setkal zhruba za půl hodiny.

Muže ve velínu INFANTU trápila myšlenka, co se stane potom. Rozhovory utichly. Nikdo neřekl ani slovo. Jediným zvukem v kulaté místnosti bylo tiché hučení strojů.

Na zaměřovacím monitoru seržanta Fryberga se skvrna zvolna sunula kupředu. Fryberg na ni zíral a cítil, jak má vyschlo v ústech. Pokud ta věc byla nějakou lodí, pak by se mohla několik kilometrů před INFANTEM zastavit a přivítat jej palbou, která by jej roztrhala na kusy.

Kdyby to tak bylo, nestačili bychom říct ani švec, pomyslel si Fryberg.

Zvedl hlavu a znovu se nervózně zahleděl na panoramatickou obrazovku. Obraz na ní se nezměnil. Nikde se neodráželo nic, co by připomínalo sebemenší reflex ostění nějaké lodi. Snad to ani nemůže být loď, myslel si Fryberg. Čert to vem, doufejme, že to není loď. Nechtěl bych bojovat s křižníkem, který je neviditelný jako kousek uhlí v černém pytli.

Zaklonil se a zhluboka se nadechl.

Vzpamatuj se, chlapče, říkal si v duchu Fryberg. Tohle opravdu nemůže být loď.

Najednou vykřikl.

Jeho výkřik byl pro všechny překvapením.

„Pohybuje se to!“ ječel zděšeně Fryberg. „A blíží seto opravdu přímo k nám!“

^ A ^

Byl to opravdu velmi nepříjemný pocit - dívat se na tu neznámou věc a nevědět, co to je.

Julian Tiffloor potlačil přání strhnout INFANT stranou a co nejrychleji zmizet. Když nabral kurz k té věci, musel předpokládat, že se prozradí. Nyní, když věděl, že by bylo nedůstojné stáhnout se a utéct, nemohl jinak, protože nedůslednost Tiffloor nenáviděl.

Zatím nevydával rozkazy k palbě, přestože ho o to pohledy jeho mužů prosily. Seděli na svých místech, pokoušeli se zakrýt obavy a strach a dívali se na něj velkýma, vážnýma očima.

Tifflor pochopil, co chtějí. Mlčky zavrtěl hlavou a oni mu porozuměli.

Skvrna se blížila a nastal okamžik, kdy navigátor vykřikl: „S našim kurzem není něco v pořádku! Stahuje nás to.”

Julian Tifflor reagoval bleskurychle a instinktivně. Přepnul pohony lodi na volnoběh a sledoval přístroje. Rychlost INFANTU zůstávala na hodnotě, která se dala vypočítat ze spotřebované energie.

To zatím nic neříkalo - přinejmenším vůbec nic o skutečné rychlosti lodi. Proto se obrátil na navigátora: „Jakmile budete něco vědět, řekněte mi přesnější údaje!”

Navigátor byl skloněn nad přístroji a horečnatě pracoval. Tifflor zíral na zaměřovači monitor a překvapeně konstatoval, že rozplizlá skvrna neputuje dál, že se zastavila. Fryberg si všiml jeho pohledu. Znal otázku, která nyní musela přijít, a proto odpověděl předem: „Odstup tři sta dvacet kilometrů, pane.”

Tifflor zvedl hlavu. Panoramatická obrazovka o neznámém objektu stále nic nevěděla. U tak malé vzdálenosti by jej však museli vidět. Julian Tifflor se cítil bezradně. Jeho myšlenky bloudily v kruhu. Nic ho nenapadalo. Tento fenomén byl zcela neznámý.

„Jedno je však jasné,” řekl navigátor. „Pohybujeme se společně s tou věcí směrem k prasklině v prostoru.”

Tifflor zpozorněl. Tohle už bylo něco, Čemu mohl porozumět. Existovalo jedno vysvětlení. Ta věc je vzala do vleku. Vyzářila sací paprsek a táhla INFANT s sebou.

Tifflor proti tomuto způsobu jednání nic nenamítal, dokud let pokračoval ve směru, který měli původně v úmyslu.

Nicméně nebylo jasné, co jim cizinec chce. Proto se Tifflor rozhodl pro smělý manévr. Vydal patřičné rozkazy a v určitém

okamžiku loď rázně změnila směr a zároveň přidala na zrychlení. Trvalo to jenom pár vteřin a navigátor triumfálně vykřikl. Chraplavým hlasem oznamoval, že se překvapivý manévr podařil a že té „věci“ utekli. Už se nenacházeli v dosahu sacího paprsku.

Víc toho Julian Tiffloor nechtěl vědět. Otočil loď o sto osmdesát stupňů a vracel se na místo, odkud před okamžikem uprchl. Pak se opět ponořil do pole sacího paprsku neznámého objektu.

Zároveň si přitom představoval, jak teď asi vypadá ten, kdo řídí tu loď - nebo co to je. Jak se tváří. Musel bezmocně přihlížet, jak mu chycená loď utíká a jak se potom dobrovolně vrací zpátky. Julian Tiffloor pochyboval, že by si cizinec dokázal takové chování vysvětlit.

^ ^ ^

Když o tom Tiffloor stále více přemýšlel, docházel k jednomu závěru. Neznámý objekt na jejich únik nezareagoval dostatečně rychle. To znamená, že to nemohla být robotská loď. Ovšem i robotská loď by za určitých okolností, totiž při špatném naprogramování počítače, mohla zareagovat pomalu. Takže logičtějším vysvětlením bylo, že ten, kdo je vzal pod vládu svého sacího paprsku, tak jedná proto, že nedokáže jednat rychleji.

Někdo, kdo žije v jiném časoprostoru než Pozemšťané. Proto se patrně mohlo jednat o nějakou loď Druufů, protože ti žili dvakrát pomaleji než lidé, a proto bylo logické, že jejich reakce jsou také pomalejší.

Zatím ještě nevěděl, jak se této lodi podařilo uniknout pátracím paprskům nejrůznějších zaměřovačích přístrojů, ale říkal si, že i to může být vysvětlitelné.

Prozatím se rozhodl, že zůstanou ve vleku. Koneckonců INFANT letěl správným směrem.

Pod hnědém nebem Druufonu vládlo vzrušení. Před nemnoha druufonskými dny Ještě věřili, že se jim otevírá cesta do nového

vesmíru. Na kterou civilizaci tam narazili, všechny jim bez velkého odporu padly za obět'.

A pak přišel den, kdy se situace obrátila. Pokaždé, když se " Druufové snažili proniknout stěnou do vedlejšího prostoru, vyřítily se na ně celé armády cizích lodí a zahnal je zpátky tam, odkud přišly. Určitou dobu se tedy chovali klidně a pak se pokusili o další průnik- se stejným neúspěchem. Nepřítel, který na ně číhal na druhé straně, byl ve veliké převaze. A ještě hůře -byl rychlejší, než si Druufové vůbec uměli představit.

Pochopitelně, že Druufové tento fenomén znali. Rychlost ne- ;
přítele nebyla ničím jiným než výsledkem rychlejšího vlastního ' Času protivníka. Okamžik, který Druufové potřebovali k tomu, •

aby se nadechli, postačil nepříteli k tomu, aby stáhl svou flotilu a rozprášil druufské lodě do všech stran.

Až do určitého stupně se Druufům podařilo tento problém přece jen vyřešit. Jejich vědci vytvořili časová pole, která měnila vlastní Čas. Dostali se z dvaasedmdesátisíckrát pomalejšího času až na poměr dvě ku jedné. Víc už Časové pole nedokázalo. Nepřítel měl nakonec výhodu už jenom dvojnásobné rychlosti.

Druufové se už nepokoušeli pronikat do cizího časoprostoru s velkými flotilami. Jejich ztráty byly příliš velké. Vysílali jednotlivé lodě, kterým se případně podařilo proniknout nepřátelskou bloádou a provádět průzkumné lety ve vedlejším prostoru. Zatím to vypadalo dobře. Druufové byli nakonec rádi, že l

nepřítel nehodlá zahájit generální útok proti jejich vlastnímu Časoprostoru,

To se však teď pravděpodobně změnilo. Poslední loď, která přiletěla zvenku, mluvila o flotilách, které se seskupují před prasklinou v prostoru. Všechno naznačovalo přípravy k útoku.

Jen několik málo optimistů mezi Druufy věřilo, že by nepřítel neobstál.

Takže teď to vypadalo tak, jako by se Druufové měli začít bát o další existenci své říše.

Náhle, pravděpodobně na poslední chvíli, zachytila hlavní planeta Druufon novou zprávu z jedné ze svých průzkumných lodí. Experti ji pečlivě prostudovali a došli k závěru, že by mohla znamenat určitý obrat ve vývoji událostí.

Koneckonců se všechno točilo kolem problému najít několik bojovníků, kteří by byli schopni reagovat při nepřátelském útoku stejně rychle jako protivník.

Zdálo se, že někoho takového našli.

^ _*^ ^

Byl to docela jiný vesmír- Poznalo se to podle barvy pozadí, hvězd a sluncí. Pro Juliana Tifflora, který poprvé podnikal skok z Einsteinova prostoru do časoprostoru Druufů, tento pohled skýtal něco tajemného, téměř strašidelného. Vesmír měl být černý, ale tenhle byl tmavorudý. Jako by žhnul. Julian Tifflor překonal první nepříjemné dojmy a rozhlížel se po cizím objektu. Nebyl delší než ona rozplzlá skvrna na mikrovlnné, obrazovce. Proměnila se ve žhavý bod a i optika ukazovala jenom matně svítící, načervenalou hvězdičku, která se typem záře odlišovala od skutečných hvězd. Druufové odhodili masku. Byla to jejich loď.

Dokonale zamaskovaná neznámým způsobem. INFANT nic nepodnikal. Druuf musel vědět, že je zaměřen. Sací paprsek ještě stále trval. Loď Druufů přibrzdžovala a hodinu po průletu do vedlejšího časoprostoru se úplně zastavila. Přístroje na palubě INFANTU přitom spočítaly, že setrvačností letí k dvouslunečné soustavě sluncí Druufonu.

Další půlhodina uběhla bez události. Julian Tifflor se rozhodl, že loď Druufů zavolá, pokud o sobě nedá během následujících deseti minut slyšet. Ale *tak* dlouho Čekat nemusel. Neuplynula ani jedna z těchto deseti minut, když se z temně rudého vesmíru j vynořila celá letka dlouhých válcovitých druufských jednotek a j obklíčila INFANT. Tifflor přikázal nestřílet bez pádného důvodu a přestože jeho muže pálily prsty, přísně se svého rozkazu je drželi.

Několik minut poté, kdy se loď Druufů objevily, ozvala se i vysílačka. Tifflor ji přepojil na příjem a energicky vysvětloval, zeje připraven poslouchat, kdo s ním chce mluvit. Monitor zůstal temný. Druufové patrně nekladli žádný důraz na to, aby

vedli videofonní hovory, anebo na to jejich přístroje nebyly zařízeny.

Chvíli trvalo, než někdo zareagoval, ale pak se nakonec přece jen ozval nehezký, kovově znějící hlas: „Jste loď Pozemšťanů. Co tady chcete?“

Tifflor měl odpověď připravenou. „Přiletěli jsme vás varovat,“ vysvětloval poté, kdy nechal uplynout několik vteřin, aby

Druufové měli možnost vyrovnat svůj zpomalený čas. „Před čím nás chcete varovat?“

„Před soustředěným arkonidským útokem/“ odpověděl Tifflor. „Brzy má začít a myslím Jsem si, že mi budete vděční, když vás upozorním.“

Zase trvalo o několik vteřin déle, než se Druufové opět ohlásili. Hlas zněl chladně a bez emocí. „Očekáváte určitou formu vděčnosti?“ Julian Tifflor počítal i s touto otázkou. „Jestli si myslíte, že chci svou zradou vydělat, pak jste se zmýlili. Nechci.“ Mimochodem -proč mi nedůvěřujete? To chcete celý hovor vést přes telekom?“

Opět chvíli trvalo, než přišla odpověď. Zněla: „Přijďte sem se

dvěma muži doprovodu a beze zbraní. Máte nějaký člun, nebo si pro vás mám dát poslat?"

Julian Tiffloor se rozzlobil. „Tak zaprvé," vysvětloval ostře, „bud' přijdu tak, jak chci já, nebo vůbec ne. Mám u opasku služební zbraň a tam také zůstane. Mysleli jste si, že jsem chtěl vaši vesmírnou flotilu dobýt pistolí? Zadruhé: mám svůj člun. O nic se nesnažte. Postačí když mi řeknete, která z lodí je ta vaše."

Druufové patrně vůbec nic nenamítali.

„Očekávám vás," odpověděl jejich velitel. „Má loď vám vyšle naváděcí signál."

Julian Tiffloor přerušil spojení. Obrátil se a podíval se na své muže.

„Začíná to být vážné," řekl. „Čubaji, Marshalle..., připravte se!"

^ A ^

Dooru-Trabzonovi bylo hlášeno, že se nedaleko vesmírného sektoru, ve kterém se pohyboval WA-KELAN, objevily dvě cizí lodě. Door-Trabzon si s tím nevěděl rady, protože podle kurzu lodí bylo vidět, že patří k sobě, a Door-Trabzon dosud věděl jen tolik, že se v tomto sektoru pohybuje pouze jedna pozemská loď.

Další problémy přinesly následující informace, podle kterých byly obě lodě obrovité. Byli to vesmírní obři s palebnou silou, která by dokázala proměnit středně velké slunce ve stín.

Trochu ukvapeně vydal rozkaz obklíčit a zaútočit na obě neznámé jednotky. Pro jistotu vyslal do boje dvě stě křižníků a bojových lodí, ale sotva vyrazily, jeden z obou cizinců se s WA--KELANEM spojil a ujišťoval, že oba přilétají s mírovými úmysly a že souhlasí s tím, co je cílem Regenta Arkonu.

To vzalo Dooru-Trabzonovi vítr z plachet. Odvolal své rozkazy a přikázal flotile, aby vyčkávala průběhu dalších věcí. Pak se

sám na palubě WA-KELANU vydal na cestu, aby se podíval, co se to vlastně děje.

Ještě než to mohl udělat, dostal krátkou zprávu z Arkonu, která říkala, že vůdce Pozemšťanů Perry Rhodan Regentovi na- j vrhl, že bude po dezertérech pátrat sám.

To Doora-Trabzona trochu vyvedlo z rovnováhy. Protože Pěny Rhodan byl někdo, kdo byl znám po celé Galaxii, a Door-Trabzon znal vztah mezi Zemí a Arkonem - nebo přesněji mezi Pěným Rhodanem a Regentem - příliš dobře na to, aby nepochopil, proč se Rhodan zrovna v téhle situaci smí pohybovat mezi jednotkami arkonidské blokádní flotily,

Zprávu z Arkonu však musel zároveň chápat jako rozkaz. Neměl jinou možnost, musel se podle ní řídit. Presto však zastával osobní názor, že by Pěny Rhodan těžko hledal jedinou uprchlou loď, kdyby tím nesledoval něco dalšího.

Ovšem jeho názor mu nebyl k ničemu, pokud o něm nepřesvědčil samotného Regenta.

Pokusil se o to, ale patrně zvolil nevhodný Čas. Regent se neozval.

^ A ^

Pěny Rhodan věděl, že jeho život by nestál ani za zlámaný groš, kdyby uvěřil slibům počítačového Regenta, Regent mluvil o vůli ke spolupráci, ale Pěny Rhodan věděl lépe než kdokoli jiný, že

velký počítač je naprogramován i pro možnost, že bude muset lhát.

Přítomnost obou pozemských bojových lodí měla dvojí ucel. Zaprvé měl Julian Tifflor a jeho INFANT dostat pomoc, pokud by ji potřebovali, a za druhé bylo nutné udržovat spojení se

základnou Pozemšťanů na planetě Hádés v časoprostoru Druufů.

Pěny Rhodan věděl, co během této akce riskuje. Věřil však, že se připravil na všechny eventuality.

Netušil, že se blíží okamžik, kdy se veškerá příprava ukáže jako zbytečná.

^ ^ ^

„Takže vy máte informace o tom, že by na nás měli zaútočit Arkonidané?" začal obrovitý, třímetrový Druuf bez přivítání, sotva Julian Tifflor vstoupil do velínu druufské lodi.

„Ano," odpověděl suše.

„Odkud máte takové informace?" zeptal se Druuf.

„Byl jsem u určitých jednání, která byla vedena telekomem mezi Arkonem a mou mateřskou planetou," ochotně vysvětloval Tifflor.

„O čem se během těchto jednání mluvilo?"

Tifflor nevěděl, nakolik Druufové dokáží rozpoznávat lidskou mimiku. Každopádně se snažil vypadat netrpělivě a nazlobeně. „Tak poslouchajte!" řekl Druufovi. „Blíží se nebezpečí. Až přijde arkonidský útok, přijde rychle a překvapivě. Vy tady postáváte, vyptáváte se mě a děláte, jako byste měli ještě půl roku Času. Jste vůbec oprávněn přijímat takové informace? Chci, abyste mě pustili na vaši mateřskou planetu, abych si mohl promluvit s vaší vládou."

Nebylo vidět, jestli tato slova Druufa ohromila. Každopádně chvilku zaváhal a teprve pak odpověděl: „Jak mám vědět, jestli ve skutečnosti nejste zrádce?"

Tifflor se ušklíbl. „O tom vás asi těžko přesvědčím. Ale musel jsem velmi riskovat, abych se sem k vám vůbec dostal a mohl vás varovat před Arkonidany."

To Druufa zajímalo. „Vy jste riskoval?" zeptal se. „Neměl jste žádný doprovod?"

„Ach, můj Bože," vzdychl Tifflor. „Copak ten muž, který nás

sem přitáhl sacím paprskem, nemá v hlavě oči? Pochopitelně,
Že jsme neměli žádný doprovod, my jsme ze Země uprchlí, pokud tomu konečné chcete nějak porozumět!" „Uprchlí? Proč?"

Tifflor svraštil čelo a vyhrkl: „Protože nenávidím Arkonidany!"

Hranatý ramenatý Druuf na něj chvíli zíral, pak pokýval hlavou a z mechanického tlumočnicka se ozval kovový hlas: „Myslíme si, že říkáte pravdu. My totiž o arkonidském útoku už dávno víme. Nemusíte naši vládu vůbec přesvědčovat... Ona už přesvědčena je-

Jsme vám tedy vděční a věříme, že nám chcete pomoci. Proto máme jednu prosbu - zůstaňte u nás a převezměte velení jedné části flotily. Vy víte, že reagujeme dvakrát pomaleji než vy. Je to dáno naším zpomaleným časem. Zůstaňte tady a pomozte nám, aby aspoň Část flotily dokázala rychle zareagovat na manévry nepřítele a docílit určitých úspěchů. To je naše prosba!"

V té chvíli Julian Tifflor pochopil, že mu jeho plán nevyšel. | Původně mel totiž Druufy vylákat ven z jejich časoprostoru. | Nebylo cesty zpět. Byl by podezřelý, kdyby tuto prosbu odmítl. Nemohl jinak. Musel říct ano.

Akce se nepodařila. Bez účasti Ernsta Ellerta nemohlo být dosaženo Žádného úspěchu.

Julian Tifflor měl co dělat, aby dokázal skrýt své zklamání, „Samozřejmě," odpověděl co nejpevnějším hlasem. „Pomůžeme vám Arkonidany porazit."

^ ^ ^

Myšob Gucky vyšel z mřížových dveří transponderu a posadil se. „Musím se okamžitě spojit s kapitánem Rousem."

, Muži v sále základny na planetě Hádés se rozesmáli, když spatřili tu smrtelně vážnou chlupatou bytost, ale už po několika

vteřinách ztichli. Kapitán Rous vyšel z chodby mezi transmi-
tery a rázně je uklidnil.

„Jsem informován," vysvětloval. „Venku se asi něco děje, že?"

„Samozřejmě!" odpověděl Gucky. „Je toho hodně. Plukovník Tiffloor a
Čtrnáct členů posádky přistáli v Časoprostoru Druufů a vyprávějí
Druufům o připravované útoky arkonidské flotily."

Gucky vysvětlil, že zůstane několik dní na Hádésu - tak dlouho, než se
Tiffloorův podnik podaří a INFANT se bude vracet k Zemi. Dostal pak
obytnou kajutu a něco k jídlu. Kapitán Rous mu dělal společnost,
zatímco ostatní muži se vrátili na svá místa. Teprve pak Gucky Rousovi
vysvětlil situaci, která nastala.

Po několika minutách rozhovoru Gucky náhle zpozorněl. Rous pořád
něco vykládal, ale Gucky ho neposlouchal. Něco se změnilo. Nevěděl
sice co, ale protože byl od přírody opatrný a velice zvědavý, snažil se na
to přijít. Bylo to, jako kdyby někde přestaly jít hodiny. Gucky byl
telepat a právě před chvílí se opět soustředil na myšlenkové impulzy
Juliana Tiffloora. Konec konců byl na Hádés vyslán také proto, aby touto
cestou Tiffloora kontroloval.

Srovnání s hodinami Guckyho přivedlo na správnou stopu. Najednou
věděl, co se stalo: impulzy Juliana Tiffloora ztrácely na intenzitě. Nebyly
pravidelné. Slábly, mizely a po chvíli se zase vracely. To mohlo
znamenat jen jediné.

Tiffloorovi se něco přihodilo!

^ A ^

Teprve několik hodin po Guckyho transmitterové skoku se Pěny Rhodan
dozvěděl, že Jeho odhad byl správný. Arkonidská flotila se totiž
pohnula. Dvacet tisíc bojových lodí se chystalo proniknout stěnou mezi
oběma Časoprostory a zaútočit v prostoru Druufů. Dvacet tisíc lodí se
vydalo na nejistou dobrodružnou cestu, která mohla skončit všelijak - a
to jenom proto, aby

našli a zajali jedinou loď Pozemšťanů - totiž loď uprchlíků a Jej posádku.

Regent si od této akce sliboval, že se konečně dozví souřadnice Země a ze se bude moci zbavit svého největšího protivníka, Pod záminkou pomoci Perrymu Rhodanovi se chystal získal tyto Životně důležité informace.

Na palubách DRUSUSU a KUBLAJCHÁNA vyhlásili po. plach. Velká hra začínala.

Otázkou zůstávalo jenom to, zda Julian Tifflor a INFANT jsou Ještě na cestě, nebo Jestli už .budou v bezpečí na Druufonu.

^ A ^

Julian Tifflor se s těžkým srdcem vzdal INFANTA. Pochopil, že nemůže udělat nic jiného. Zbývajících dvanáct mužů posádky pod velením poručíka Lubkova přešlo na palubu lodi Druufů a prázdný INFANT o několik minut později podle plánu explodoval.

INFANT se nesměl dostat do rukou Druufů. Nesměl se dostat { do rukou nikomu.

Druufové proti této akci očividně nic nenamítali. Pravděpodobně jim stačilo Tifflorova vysvětlení, že to dělá kvůli Arkonidanům.

Julian Tifflor si mezitím vymyslel nový plán. Když už jeho původní úmysl ztroskotal, nechtěl se vrátit na Zemi s prázdnýma rukama. Byly tu dvě věci, kvůli kterým se vyplatilo riskovat - ochrana před zaměřovacími přístroji, která druufským lodím umožňovala létat téměř neviditelně, a tajuplné pohonné agregáty, které Druufům pomáhaly létat nadsvětelnou rychlostí bez transice. Julian Tifflor byl stejně jako Pěny Rhodan přesvědčen, že získání těchto tajemství by lodím Pozemšťanů pomohlo ; získat nad arkonidskými loděmi převahu. 44

Pak Julian Tifflor převzal velení nad lodí Druufů a od té chvíle z velínu zmizeli všichni Druufové.

Část flotily, které Tifflor velel, se skládala z celkem Čtrnácti tisíc jednotek. To znamenalo téměř dvojnásobek pozemské flotily.

Julian Tifflor byl nadále přesvědčen, že k otevřenému konfliktu mezi Arkonidany a Druufy nedojde. Informoval své spolupracovníky o novém plánu a pak vyčkával na vhodný okamžik, aby uskutečnil své záměry.

Především se chtěl spojit se základnou na Hádésu, aby odtud v rozhodujícím okamžiku mohl dostat pomoc. Pochopitelně, že Druufové dříve nebo později pochopí, že jejich hosté nechtějí nic jiného, než ukrást jejich nejdůležitější technická tajemství. Ale zisk, který by tím pro Pozemšťany vznikl, by byl tak velký, že se Julian Tifflor rozhodl získat oba technické vynálezy Druufů za každou cenu.

Nevěděl nic o krocích, které mezitím podnikal Perry Rhodan, aby urychlil běh věcí. Netušil nic o nebezpečí, které mu začínalo hrozit.

^ A ^

Door-Trabzonova flotila pronikla prasklinou v časoprostoru k Druufům. Na druhé straně zůstala polovina arkonidské blokádní flotily, celkem dvacet tisíc jednotek, a dvě lodi Pozemšťanů, totiž KUBLAJCHÁN a DRUSUS.

Nějaký Čas poté, kdy lodě Doora-Trabzona zmizely, se Gucky vrátil transmitterem na palubu DRUSUSU a přinesl špatnou zprávu.

^ A ^

/ Julian Tifflor se právě zabýval technickým zařízením velínu cizí lodi, když jeden z tlumočnických robotů začal chraplavě oznamovat: „Zaměřujeme cizí stroje! Průchodem mezi Časoprostory proniká velká flotila lodí. Arkonidský útok začíná!"

Julian Tifflor sebou trhl. Zprvu měl pocit, že tenhle poplach musí považovat za hloupý vtíp. Teprve potom ho napadlo, že ani ten nejsložitější robot nedokáže dělat hloupé vtípy, a zároveň na panoramatické obrazovce objevil mračno pomalu se pohybujících Červených bodů na modrém pozadí.

Julian Tifflor toto zařízení znal. Obrazovka byla napojena na zaměřovači a registrační přístroje.

Neztrácel ani vteřinu otázkami, co mohlo Arkonidany přivést k tomu, aby pronikli do Časoprostoru Druufů. Byli tu, a pokud se teď neprojeví jako skutečný admirál Druufů, pak by druufská flotila mohla být zničena dřív, než by stačila vypálit jedinou ránu.

Julian Tifflor se zadíval na zaměřovači monitor a pokoušel se odhadnout počet arkonidských lodí.

Osm z Tifflorových Čtrnácti průvodců bylo spolu s ním ve velům. Zbývajících Šest rozmístil do střílen vlajkové lodi a každému z nich přidělili jednoho robota — tlumočníka,

Pak začal jednat. Zjistil, že se centrum arkonidské flotily nachází pět světelných hodin daleko a že se pohybuje rychlostí třiceti až Čtyřiceti tisíc kilometrů za vteřinu. Tato neuvěřitelně nízká rychlost byla pro Tifflora důkazem, že si Arkonidané při-

1 • V 1/ V/
lis nevěří.

To dávalo Druufům Šanci. „Všechny lodě připravit k odletu!" křikl na robota.

Pak uplynul nepochopitelně dlouhý čas, než robot znovu ohlásil: „Všechny lodě k odletu připraveny."

„V co nejkratší době přejdeme na nadsvětelný let. Nemá význam se Arkonidanům otevřeně ukazovat. Jsou rychlejší a rychleji reagují. Brzdit začneme teprve pak, až budeme mít předvoj

jejich flotily za sebou. Tímto způsobem se vynoříme uprostřed arkonidských lodí. V okamžiku našeho vynoření zahájíme palbu. Arkonidané budou překvapeni, ale protože se z větší části jedná o robotské lodě, náš okamžik překvapení dlouho nevydrží. Proto snížíme pohyb jenom trochu pod rychlost světla, abychom mohli po krátkém útoku opět zmizet.

To je všechno. Každý z nás je nyní odkázán víceméně sám na sebe.

A teď...do toho!"

Lodě druufské flotily začínaly zrychlovat.

Čas ale byl příliš krátký a otázek příliš mnoho. Julian Tifflor se nedokázal rozhodnout, zda má dál sledovat zahájený kurz letu, anebo se pokusit dostat na základnu na Hádésu.

Jediné, co mu bylo skutečně jasné, bylo, že v původním plánu chtěli Druufy i Arkonidany pokud možno co nejvíce zdecimovat. Tento plán nevyšel, protože předpokládal, že vyžene Druufy na druhou stranu a tam se pobijí navzájem s Arkonidany. Ted' však útočí li Arkonidané a během čtvrt hodiny měla propuknout vražedná vesmírná bitva. Nastanou ztráty. Budou zničeny celé flotily - tak, jak to bylo původně zamýšleno.

Hrálo ještě vůbec nějakou roli, zda patnáct Pozemšťanů zcela nevinně zahyne v bitvě? Máme svůj úkol - rozhodl Tifflor. Nemůžeme to vzdát. Je tu určitá možnost, a my se jí musíme chopit. Záchrana Země je na prvním místě.

^ ^ ^

Událost jako taková nevypadala nijak převratně. Jediné, co se stalo, byla změna barev na panoramatickém monitoru. Temně rudá zmizela a místo ní se objevila zamlžená černá, na které svítily hvězdy

Lod' Druufů opustila čtyřdimenzionální vesmír a rychlostí vyšší než světlo se blížila k místu, kde se měla setkat s arko-

nidskou flotilou. Pohled na nepřátelské lodě, rudé body na zaměřovacím monitoru, se neměnil. Zaměřovači přístroj pracoval nezávisle na prostředí, ve kterém se loď pohybovala.

Julian Tifflor byl naprosto klidný. Samotný fakt, že mohl vidět kam letí, považoval za velkou výhodu.

Ze zaměřovacího monitoru vyšla záplava rudých bodů a neuvěřitelnou rychlostí se blížila. Tifflor se pokoušel odhadnout, Jaký bude první manévr Arkonidanů, až mezi sebou spatří cizí kosmické lodě, ale nepodařilo se mu soustředit.

Podíval se na poručíka Lubkova a Lubkov se na něj usmál.

V tom okamžiku se ohlásil interkom.

Byl to Fryberg. „Já nevím, pane," řekl Lubkovovi, „jestli to teď je důležité, ale desátník Mainiand našel v blízkosti střelecké věže hangár s Čluny. Ten hangár má..."

„Ne," přerušil ho Lubkov, „to už teď není důležité."

Julian Tifflor se však prudce ohlédl. „Mluvte dál, seržante!"* přikázal, ještě než Fryberg mohl vypnout spojení. „Ta věc mě zajímá."

Fryberg polkl a pokračoval: „V hangáru stojí obrovský Člun, pane. Mainiand se opatrně vyptával nějakého robota a zjistil, že člun je neustále připraven k letu. V pilotní kabině sedí Druuf a drží stráž. Funguje jako pilot, kdyby bylo člunu zapotřebí. A... ten Člun má pravděpodobně nadsvětelný pohon..."

Tifflor rychle pohlédl na zaměřovači obrazovku. Podle jeho odhadu mohlo trvat už jen pár vteřin, než lodě Druufů začnou brzdit a než zahájí palbu.

„Řekněte Mainiandovi," přikázal, „ať se o tu věc nestará. Přebíráme to my. Informujte všechny naše lidi, že s tímhle člunem zmizíme, jakmile bychom tuto situaci nezvládali. Rozkaz k tomu vydám Já nebo Lubkov. Ale nikdo nebude jednat na vlastní pěst. Rozuměno?"

„Rozumím, pane," odpověděl Fryberg a vypnul spojení.

Julian Tifflor se rozhlížel. Snažil se mluvit co nejtíšeji a zdálo

se. Že to snad ani nebylo nutné, protože roboti se věnovali své práci. Ale nebyl si jimi zase tak jist. Chvilí čekal, a když se žádný z robotů neobracel, podíval se na teleportera Rase Čuba-je. „Čubaji, tohle je vaše věc!“ řekl tiše. „Vezměte s sebou Noira. Ať se pokusí dostat pilota pod svůj vliv.“

Sugestor André Noir stál vedle hlavního vchodu a pohodlně se opíral o stěnu. Když uslyšel své jméno, vykročil. „Nemohu ručit za to, že se to podaří,“ namítal. „Je to úplně jiný druh mozku.“

„Pokuste se!“ naléhal Tifflor. „A žádné diskuse. Držte se Čubaje.“

Noir poslechl. Postavil se vedle Rase Čubaje, položil mu ruku kolem ramen Afričan zavřel oči, aby v následujícím okamžiku oba zmizeli, jako by se rozplynuli ve vzduchu.

Julian Tiffior doufal, že se těm dvěma nic nestane. Obrátil svou pozornost znovu na roboty. V té chvíli se jedna ze strojových bytostí otočila a plechovým hlasem vysvětlovala: „Jsme připraveni. Boj může začít!“

Ve stejném okamžiku se na obrazovkách znovu rozzářil tmavě rudý obzor ve směru Druufů. Mezi zářivými hvězdami se pohyboval bezpočet světelných bodů arkonidských lodí.

Připomínaly hejno kobylek - bylo jich hrozivě mnoho.

^ A ^

„Palte ze všech paprskometů!“ vykřikl Julian Tifflor. „Letíme jejich seskupením!“

Jeden z robotů přenášel jeho slova do neslyšitelné řeči Druufů. Julian Tifflor měl pohled upřený na monitory a Čekal na první záblesky. A potom přišly!

Nedaleko lodi se rozzářilo slunce. Bledě modrý žhavý míč během několika vteřin vyrostl do velikosti Měsíce a pak se roz-

plynul v nicotu. Těsně vedle něj se nafoukl další světelný balon. ' Když první zhasl, druhý právě dospěl do nejvyšší zářivosti. '

Temný vesmír se zaplňoval světelnými záblesky a explozemi. • Flotila Druufů rozsévala v řadách arkonidských vetřelců zkázu. Lodě zasahovaly svými paprskovými prsty protivníka, ničily ho a proměňovaly v nukleární louce. V arkonidských svazcích zavládla smrt a zkáza. Během několika minut Arkonidané přišli o více než osm tisíc lodí.

Pak se však přizpůsobili nové situaci. Propočítali pozice nepřítelů a palubní počítače zjistily, že pouze okamžitý protiútok dokáže zachránit zbytek flotily.

Arkonidané se pustili do palby. Následující žhavé exploze nebyly způsobeny výbuchy arkonidských lodí, nýbrž zasažených lodí Druufů.

Julian Tiffloor rozkázal stáhnout se do nadřazeného prostoru. Lodě Druufů zrychlily a změnilly kurz. Zhruba dvanáct minut poté, co se vynořily, opět zmizely. Během těchto dvanácti minut flotila Druufů ztratila dva tisíce lodí.

Julian Tiffloor si oddechl. První úder se zdařil. Věděl, že zbytek flotily Druufů bude mít odvahu zopakovat podobnou akci. Už znali recept: vynořit se, střílet, zmizet.

Přesto však bylo těžké odhadnout, kdo by následující bitvu vyhrál. Při dalším úderu by Arkonidané už asi nečekali tři minuty, než se zorientují.

Julian Tiffloor přikázal, aby se flotila sevřela. Na obrazovkách mizely stopy zničených lodí a nebe se opět zatemnilo.

Julian Tiffloor se rozhodl zahájit další útok. Podle pohybu Červených bodů na monitorech bylo zřetelně vidět, že Arkonidané mají v úmyslu dále pronikat do časoprostoru Druufů. Nevzdávali se. Lodě Arkonu letěly nezměněně za svým cílem.

Ze strany Druufů proti dalšímu útoku nikdo nic nenamíтал. Avšak jakmile k němu došlo, museli bohužel zjistit, že se Arkonidané podruhé překvapit nedali. Více než tři Čtvrtiny žhavých

slunečních explozí byly způsobeny výbuchy lodí Druufů, protože teď se naplno projevila pomalost jejich posádek.

Vlajkové lodi Juliana Tiffiora se však přece jen podařilo roztrhat flotilu Arkonu na několik menších svazků. Proti těm se potom lépe bojovalo.

Lod' Juliana Tiffiora se spolu s dalšími asi padesáti druufskými jednotkami propracovala k jednomu z arkonidských svazků, který se skládal asi ze čtyřiceti lodí. Julian Tiffior věděl, že tím nic neriskuje. Lodě Druufů se už určitým způsobem sehrály a přizpůsobily situaci. A bylo to hlavně díky Tiffiorovým vynikajícím schopnostem reagovat na okamžité údery, že Arkonidané začali ztrácet stále více lodí.

Tiffior dal zahájit palbu ve vzdálenosti čtyřiceti tisíc kilometrů. Lodě Druufů přizpůsobily rychlost rychlosti arkonidských křižníků. Nakonec to vypadalo tak, jako by devadesát bojových lodí stálo bez hnutí v prostoru.

Vepředu neustále vybuchovaly lodě a vyvstávala malá žhavá slunce.

Obavy Juliana Tiffiora zvolna ustupovaly. Arkonidané měli velké problémy a pomalu se přestávali bránit.

Myslel si to ještě ve chvíli, kdy najednou ztratil podlahu pod nohama a náraz ho vymrštil do výšky. Tvrdě narazil hlavou proti stropu a teprve pak opět zapracoval antigravový absorbér. Postavilo ho to zpátky na nohy. Hlava mu třeštila a bylo mu zle. Slyšel výkřiky a poznával Lubkovův hlas, ale nerozuměl co říká.

Vzpomněl si na člun. Podíval se na monitor a spatřil podezřelé probleskování energetického ochranného štítu. Lod' dostala plný zásah. Tak silný, že to vypadalo špatně. Odněkud se ozývalo skřípavé trhání kovu. Julian Tiffior se zachvěl a na poslední chvíli se chytil nějaké páky.

Vedle něj kdosi stál. Přes mžitky před očima spatřil Lubkovovu ustaranou tvář. Rty se mu hýbaly, ale potřeboval chvíli, než pochopil, co to vlastně slyší.

„Musíme ven z lodě, pane! Lod' se rozlomí!"

Přikývl a doufal, že mu Lubkov bude rozumět. Lubkov se ho pustil a vyběhl z velínu. Vypadalo to, jako kdyby běžel vedle stěny. Julian Tifflor se vzpamatoval. Zatřepal hlavou, aby se zbavil bolesti, a pak vykročil k východu. Uvnitř už nebyl nikdo kromě přístrojů a robotů.

Něco se stalo s podlahou. Tifflor měl dojem, jako by běžel po vlnitém plechu. Možná, že antigrav při nárazu utrpěl škody.

Tifflor opatrně lezl směrem ke vchodu. Už se nerozhlížel. Jeho jedinou myšlenkou bylo: musíš, musíš, honem musíš ke člunu, než loď praskne!

Už neviděl, jak se jeden z robotů otáčí. Jeho počítačový program mu prikazoval konat svou povinnost, pokud by se cizinec snažil udělat něco zakázaného.

A ten to právě udělal, protože zamířil svou zbraň proti výstupu z lodi. A když chtěl zmáčknout spoušť, robot zareagoval.

Julian Tifflor pocítil pálivou bolest, která se mu rychle šířila po celém těle. Vykřikl a plný zoufalství se snažil zachytit okraje výstupu.

Ale paže mu vypověděly službu. Jako by mu nepatřily. Pustil se a skulil se na zem.

Když dopadl, byl už v bezvědomí.

^ A ^

Perry Rhodan jasně věděl, co má dělat. Pokud byl Tifflor v nebezpečí, ^muselo se mu pomoci. Obě lodě, DRUSUS i KUB-LAJCHÁN, musely vlétnout do časoprostoru Druufů a pokusit se Tifflora najít.

Vydal odpovídající rozkaz.

Nevěděl, že zbytek arkonidské flotily pečlivě registruje každý pohyb obou lodí Pozemšťanů a že Arkonidané okamžitě zpo-

zoměli, když změnili kurz a namířili si to k prasklině mezi Časoprostory.

Počítačový Regent byl informován. Považoval okamžik za vhodný a vydal rozkaz k útoku. Když se křížníky Pozemšťanů přiblížily k prasklině na desetinu světelného roku, vynořil se před nimi celý roj těžkých arkonidských jednotek a zahájil bez dalšího varování palbu.

Perry Rhodan pochopil, že jsou v převaze. Rozkázal okamžitou transici, takovou, kdy už se nemohl starat o to, kam je zavede. Hlavní bylo uniknout z dosahu arkonidských děl.

Když se DRUSUS a KUBLAJCHÁN vynořily v normálním prostoru, stály nedaleko od sebe. Rychlé změření údajů a souřadnic prokázalo, že prasklinu v prostoru, ke které mířily, za sebou nechaly o patnáct světelných let dále.

Prozatím tedy byli v bezpečí. Ale nemohli na tomto místě zůstat. Julian Tifflor byl v ohrožen a potřeboval jejich pomoc. Museli se tedy vrátit!

" ^ ^ ^

Lod' poskakovala jako vyplašený kůň.

Před obrovitým ovládacím panelem stál druufský pilot a strnule zíral na monitory, jako by ho vůbec nezajímalo, co se děje za ním.

Vedle něj cíhal André Noir. Byl velmi bledý. Oči měl zavřené a po Čele mu stékaly kapky potu. Poručík Lubkov se pokoušel nadále zdržovat v jeho blízkosti. Báł se, aby André Noir tu strašnou zátěž vůbec vydržel. Kdyby se zhroutil, znamenalo by to katastrofu. Nikdo kromě něj a Druufa nebyl schopen uvolnit záchranný člun z rozlamující se lodi a uvést jej na bezpečný kurz. To bylo možné pouze v případě, že André Noir bude mít úspěch.

Telepat John Marshall vstoupil jako poslední. Hned vykřikl:
„Tiffiorovi se něco stalo!"

Lubkov se prudce otočil. „Kde je?"

„Těžko říct," odpověděl Marshall. „Pomalů se mi ztrácí. Pravděpodobně je v bezvědomí. Někde v blízkosti velínu, řekl bych."

Lod' se znovu otřásla. Lubkov nadskočil a když dopadl, tvrdě se udeřil do ramene.

„Čubaji!" volal nedbaje bolesti. „Lod' se každou chvíli rozlomí!"

Podívejte se po Tiffiorovi. Musíme ho najít!"

Ras Čubaj ani neodpověděl a vmžiku zmizel.

^ ^ ^

Když se Čubaj vrátil na palubu záchranného člunu, André Noir už ležel na zemi v bezvědomí. Síly ho opustily. Druuf ještě stále strnule seděl před svým pultem a netušil nic z toho, co se děje za ním. Noirovo hypnotické ovlivnění tedy dosud působilo. Ovšem nikdo nemohl říct, jak dlouho ještě vydrží.

Poručík Lubkov se podíval na Rase Čubaje, který v náručí nesl bezvědomého Juliana Tiffiora, pak se sklonil a vykřikl:

„Start! Ted' hned!"

Druuf poslechl.

Člun se mírně zvedl a klouzal směrem k výstupu, který se pomalu otevíral. Trvalo už jen pár vteřin, než Druuf zvýšil rychlost a záchranný člun doslova vystřelil z rozpadající se lodi.

Lubkov se zadíval na panoramatickou obrazovku a všiml si, proč se vstup z lodi tak rychle otevřel: lod' Druufů totiž v tutéž chvíli praskla a rozlomila se na dva kusy. Útěk se jim podařil doslova na poslední chvíli. Ještě o vteřinu déle, a Člun by buď zůstal rozmáčkнутý v troskách obří lodě, nebo by jej to vymrštilo kamsi do prostoru zcela nekoordinovaně, což by mohlo znamenat silné poškození Člunu, nebo alespoň přístrojů.

Poručík Lubkov si otřel pot z čela. Sotva překonal první úlek

a šok, začal se rozhlížet po Arkonidanech; Překvapeně konstatoval, že v okolí člunu zůstalo podstatně méně matně se lesknoucích bodů, které naznačovaly, kde se lodě nepřítele nacházejí. Daleko vzadu ještě svítily exploze ničených lodí, ale sektor, ve kterém se Člun pohyboval, byl překvapivě klidný.

Naděje na záchranu však netrvala dlouho. Deset minut po startu se Druuf pohnul. Najednou jako by si vzpomínal, že původně nebylo jeho úkolem bezpodmínečně poslouchat skupinu Pozemšťanů.

Otočil se a podíval se na Lubkova. Lubkov se v mimice Druufů nevyznal. Ale zdálo se mu, že se Druuf rozhoduje postavit se mu na odpor.

^ X ^

Učinili tři pokusy, aby prolomili frontu blokády, a třikrát se museli vrátit zpátky. DRUSUS byl přitom poměrně bezvýznamně zasažen. Jeho ochranné štíty eliminovaly sílu zbraňového paprsku.

Když se rozletěli k prasklině v prostoru počtvrté, Gucky se pomocí transponderu znovu přenesl na planetu Hádés. Ještě předtím si dohodl okamžik, ve kterém budou DRUSUS a KUB-LAJCHÁN připraveny v blízkosti praskliny v prostoru, aby se mohl zase vrátit.

^ _* _ ^

Druuf v pilotním křesle neměl tlumočníka. Stejně tak ani Pozemšťané,

Poručík Lubkov dělal to, co považoval za nutné. Umístil čtyři ze svých lidí s tasenými zbraněmi před Druufa a spoléhal přitom na to, že Druuf pochopí, co to může znamenat.

Pak přistoupil k němu, popadl ho za ramena a otáčel ho zpátky k řídicímu panelu.

To bylo jednoznačné. Znamenalo to: pokračuj v práci! Bylo vyloučeno, aby tomu Druuf neporozuměl.

Ať už tomu bylo jak chtělo, Druuf se jenom mírně pootočil a vymrštil ruce. Poručík Lubkov dostal vražedný uder, který ho odhodil přes celou místnost. Znovu si narazil bolavé rameno a vykřikl. Ale byl rychle zpátky na nohou, aby sledoval, jak se Druuf otáčí k panelu a natahuje ruce po páčkách, jejichž smysl poručík sice neznal, ale chápal. Robot chtěl změnit kurz člunu.'

Lubkov rychle tasil zbraň a vystřelil. Střílel malým dezinte-grátorem.

Energie tohoto výstřelu by dostačovala k tomu, aby okamžitě zabila dospělého člověka. Ale pod Druufem se jenom podlomily nohy.

Dál už se nic nestalo. Když se pak Druuf zřítíl k podlaze, ve velínu nastal klid jako v hrobě. Ale všichni mysleli na jednu jedinou věc: Jak se teď dostaneme k cíli?

. Náhle Marshall vykřikl; „Opatrně! Nechtě ho na pokoji! On přemýšlí a já mu rozumím!"

^.^ ->

Jakmile Gucky přistál na Hádésu, okamžitě zachytil silné myšlenkové impulzy Juliana Tiffiora. Rychle informoval kapitána Rouse o účelu své další návštěvy. Vysvětloval mu, že Julian Tiffior je očividně zase v pořádku, a jako by se blížil k základně na Hádésu. Nedokázal však vysvětlit, jak je to možné.

Na Hádésu to tušili, protože sledovali vesmírnou bitvu v oblasti Druufonu. Hádés se probíhajícího boje nezúčastňoval a nijak nezasahoval. Bitva byla zaznamenávána citlivými přístroji. Později měl být záznam vyhodnocen. Zatím však nikdo pořádně nevěděl, co se to tam venku děje a jaké to bude mít následky.

Nynější informace o tom, že plukovník Tiffloor míří v jedné z lodí Druufů na Hádés, vyvolala všeobecný zájem.

^ ^ ^

Nebylo to jednoduché, ale dokázali to. Lubkov se posadil do pilotního křesla a snažil se pohybovat nějakými páčkami. Druuf si přitom myslel: „Takhle nás leda tak vyhodí do vzduchu!”

Marshall jeho myšlenky dokázal rozpoznávat. Bolest a zloba Druufa ovládaly, a proto byly jeho myšlenky čitelnější než kdy jindy.

Lubkov to dále zkoušel na ovládacím panelu a Druuf si dál myslel: „Zatraceně! Jak to, že ví, že tohle jsou ovládací páky? Ale ještě mu něco chybí. Měl by zmáčknout to modré tlačítko!”

Marshall okamžitě porozuměl a informoval Lubkova. Druuf patrně zaklel, protože si pomyslel něco nesrozumitelného a nakonec svoje úvahy uzavřel: „K Čertu! Taky už to našel!”

Tímto způsobem se krok za krokem učili, jak ovládat tento jednoduchý druufský Člun. Když to pochopili, překročili hranici Čtyřdimenzionálního prostoru a v nadsvětelné rychlosti se blížili k Hádésu.

Ve vzdálenosti několika set tisíc kilometrů zachytil John Marshall Guckyho volání. Gucky byl na Hádésu a věděl o příletu jejich dunu. Brány tajné základny se otevřely, aby jejich člun přijaly.

Podařilo se!

^ A ^

V dohodnutém okamžiku byly DRUSUS a KUBLAJCHÁN, připraveny přijmout Guckyho ve svých transmiterech. Jakmile se tak stalo a Gucky se po osmi hodinách vrátil na palubu DRU-SUSU, přinesl zprávy, které byly významné a vzrušující. Podle

nich byl Julian Tiffloor nejenom mimo nebezpečí, ale kromě toho zajal jednoho Druufa a ukořistil Člun, který byl vybaven tajuplným nadsvětelným pohonem Druufů.

Kapitán Rous na Hádésu pochopil význam okamžiku a přikázal svým lidem přikázat tento speciální pohon co nejrychleji vymontovat a rozložit na jednotlivé části. Potřebovali na to asi šest hodin. Ve chvíli, kdy se Gucky vrátil na DRUSUS, byl patnáct tun těžký přístroj rozložen na kusy po zhruba dvou stech kilogramech a Čekal, až bude podobným způsobem jako Gucky dopraven na palubu některého z křižníků a pak na Zemi.

KUBLAJCHAN byl informován a pak začal transport. Kousek za kousem transmitovaly jednotlivé části pohonných agregátů z Hádésu na palubu čekajících lodí.

potom přišli muži z INFANTU a zraněný Druuf.

Po deseti minutách bylo po všem. Arkonidský svazek lodí se opět formoval k útoku. Ale ještě než stačil zahájit palbu, oba superobří křižníky se pohnuly. Arkonidané se je pokoušeli následovat, ale ještě než zcela pochopili, o co vlastně jde, Perry Rhodan přikázal transici a Pozemšťané zmizeli přímo před očima užaslých arkonidských velitelů.

Perry Rhodan počítačového Regenta zase jednou přelstil.

^ ^ ^

Výslech zajatého Druufa toho příliš nepřinesl. Vědci se chtěli dozvědět co nejvíce o novém maskovacím zařízení, kterým byla vybavena jedna z druufských lodí, právě ta, která za sebou přivlekla INFANT do prostoru Druufů.

Zajatý Druuf věděl, že tento přístroj je dosud ve vývoji -proto se s ním Pozemšťané setkali poprvé. Mělo jej jen několik lodí.

Určité podrobnosti o principu znal, ale pro Zemi toto zjištění

příliš mnoho nepřineslo. Nikdo nevěřil tomu, že by se kusé poznatky daly nějak využít.

Druuf po třech týdnech zemřel. Nechtěl, aby ho kdokoli ošetřoval. Jeho zranění se stále zhoršovalo, až mu přivodilo smrt.

Země se dostala o krůček dál - měla nadsvětelný pohon Druufů. Vesmírné flotily Druufů a Arkonidanů byly silně zredukovány vzájemnými bitvami. Nicméně Země zatím ještě stále musela sledovat galaktické dění jenom zpozvzdálí..